

LITERÁRNY ZVOLEN 2018

ZBORNÍK
VYBRANÝCH
PRÁC

NÁRODNÉ
OSVETOVÉ
CENTRUM

NÁRODNÉ
OSVETOVÉ
CENTRUM

LITERÁRNE
INFORMAČNÉ
CENTRUM

Krajská knižnica
Ľ. Štúra Zvolen

LITERÁRNY ZVOLEN 2018

25. ročník súťaže
Zborník vybraných prác

Národné osvetové centrum
2018

Literárny Zvolen 2017

celoslovenská súťaž literárnej tvorby autorov,
členov literárnych klubov a krúžkov

Vyhlasovateľ: Národné osvetové centrum

Odborný garant: Národné osvetové centrum

Realizátori: Národné osvetové centrum, Mesto Zvolen,
Krajská knižnica Ľudovíta Štúra

Spoluorganizátori: Literárne informačné centrum

Termín slávnostného vyhodnotenia súťaže: 26.- 27. 10. 2018
v Krajskej knižnici Ľudovíta Štúra vo Zvolene

Poslanie súťaže

Podporovať, rozvíjať a prezentovať literárnu tvorbu ako súčasť amatérskej umeleckej tvorby v celoštátnom kontexte, vzdelávať mladých autorov, zhodnotiť a oceniť súťažné práce, umožniť tvorivý dialóg a vzájomnú komunikáciu medzi autormi, klubmi a organizátormi.

Finančné ceny

Kategória: próza

- 1. miesto – 100 €
- 2. miesto – 60 €
- 3. miesto – 30 €

Kategória: poézia

- 1. miesto – 100 €
- 2. miesto – 60 €
- 3. miesto – 30 €

Súťažné autorské práce na 25. ročníku celoštátneho kola hodnotí odborná porota vymenovaná riaditeľkou Literárneho informačného centra, Bratislava.

Odborná hodnotiaci porota pre poéziu a prózu:

Ján Petrík
Vlado Balla
Soňa Uríková
Daniel Hevier

Tak, prípadne aj lepšie

Zmysel autorských literárnych súťaží vidím nielen v možnosti autorov konfrontovať sa navzájom so svojou tvorbou za účasti skúsenejších kolegov. Ničím nenahraditeľné sú tiež samotné stretnutia ocenených a prizvaných autorov, v rámci ktorých si zároveň okrem iného navzájom zabezpečujú čitateľské zázemie svojej časopisecky a inak publikovanej tvorby – úspešnejší aj svojich prvých kníh.

Literárny Zvolen ako „celoštátna súťaž neprofesionálnych autorov, členov literárnych klubov a krúžkov“ (propozície LZ) je v tomto ohľade špecifická aj niečím iným. Okrem toho, že je viac ako iné zameraná na členov klubov, čím prispieva k zlepšovaniu ich práce, nemá ani zvyčajné vekové kategórie iných súťaží. Poskytuje tým priestor na prirodzený stret klasickejších a novších, hľadačských postupov tvorby, ich vzájomnú konfrontáciu a interakciu. Aj vďaka nim i „Zvolen“ (aspoň skromne) prispieva k posunom v našej literatúre.

Robí to už 25 rokov, a ak si dobre (ako jeho niekdajší účastník i niekoľkoročný člen poroty) pamätám, tomuto poslaniu sa nespreneveril. Aj preto som rád, že sa ho Národné osvetové centrum, jeho dlhoročný hlavný organizátor, v čase zmien a prehodnocovaní nevzdalo. V úlohe spoluorganizátora mu celých 25 rokov zostala verná aj zvolenská Krajská knižnica Ľudovíta Štúra so schopnosťou vytvárať vždy mimoriadne žičlivé domáce prostredie. A to nielen vďaka dvom po sebe nasledujúcim riaditeľkám Katke Ďurovcovej a Milotke Torňošovej, ale aj vďaka ich obetavým pracovníčkam knižnice.

Dobрым kurzom sa „Zvoleny“ časom vylepšili aj spolupracou s vtedajším Halvoníkovým Literárnym a informačným centrom a som rád, že „Licka“ v tejto spolupráci vytrvala. V rámci pestrej slovenskej palety „menších“ či „väčších“ literárnych súťaží tak aj jej pričinením nezostáva Literárny Zvolen len odľaknutým podujatím v ich kalendáriu. Naopak. Aj tento ročník je kvalitou ocenených prác, ich poetickou a literárnou rôznorodosťou, príkladom.

Nech to tak, prípadne aj lepšie, trvá aj ďalšie roky.

Ján Petrík
spisovateľ a porotca

Vítazi 25. ročníka súťaže Literárny Zvolen 2018

Poézia:

1. miesto

Magdaléna Martišková, Topoľčany
Vláčne básne

2. miesto

Matej Trnovec, Žilina
Poézia Šoku

3. miesto

Kristína Janačková, Kišovce
Krabia žena

Próza:

1.miesto

Ivana Csalová, Bratislava
Sedem liniek

2. miesto

Paulína Belická, Viedeň
Keby, Chlapec idiot, Lienky nevedia

3. miesto

Magdaléna Martišková, Topoľčany
Okná

Cena Národného osvetového centra

Matej Trnovec, Žilina

Poézia šoku, Vzdialení, Čelný náraz

Lux Ferre, Hlásenie, Posledná večera

Cena Krajskej knižnice Ľudovíta Štúra

Jakub Matys, Liptovský Mikuláš

Posledné dni

Cena Literárneho informačného centra

Kristína Janačková, Kišovce

Krabia žena

Cena Daniela Heviera

Kristián Lazarčík, Piešťany

Video game, fotografia a pre(d)let

Menej mužné úlomky dažďa

Skicovanie z mosta

Čestné uznania:

Ján Bidovský, Prešov

Katarína

Zuzana Martišková, Topoľčany

Muzikanti, Fidlikanti

Ranné Blues, Mäkká, Mokrý pieseň

Lucia Rebrová, Bratislava

WC doska

Vítané práce

Magdaléna Martišková, Topolčany

VLÁČNE BÁSNE

GRAFIKON

Mali sme
v hlavách
nanosené.

Vlaky s mníškami,
vínové závesy,
károvanú košeľu
s Popradom.

Na diaľku máš iné mená.
Voláš sa...
Nedvihnem.

V úschovni je im všetko
ukradnuté.

... vystrojené vlaky,
puch, kára
aj ten Poprad.

Mali sme

mať miestenky
a čas odchodov.

BEZ

Skladal si ma
do vetra.

V KUPĚ

Počuješ ma v nechtach
ako prepúšťajú svetlo
a kľopot koľajníc.

Rebríčková sústava
prízemných

čo k nim stebľá
naťahujú telá
v smere ručičiek.

Sme taktne intímni

To len tráva
dozrieva
na zelenú.

VYPOČÍTA(N)(V)Á

Dlane pristúpia na všetko,
len nie naraz.

To by sa cítili
ukrátené.

Podelím sa.

Párne je viac
ako dvomi.

Poézia šoku

6 zmyslov

6 zákonov

6 je hebrejský odkaz o nenávisti k nenávidiacemu, alebo D C L V I

a 2 a 3 a teda 6 zákonov a 6 tvrdení a 6 odkazov je jediné

čo môžem dať, pretože ako než cez strach a posúvanie hraníc

a cez všetko na svete a nič na svete a pálenie vody

môžeme spoznať všetko v nás a nič v nás

VI - VY ste ODKAZ môjho ČASU

I. (a)ESTETIKA

Krvácajúca diera nad rozkrokom

močí ti úd v poleve

Zašteká pes a vlasy sa zmenia na hady a orgazmus na pocit hanby, ako keď žena

ukáže prsia pred davom neznámych ľudí, ale rovnako má aj pocit vzrušenia

a pocit nadradenosti

Obchodník so zbraňami masturbuje s puškou

jeho žena jej fajčí tlmáč

Na kňaza prší heroín, zbiera ho, ukladá do kartotéky a napokon ho výmenou

za sexuálne služby dáva ministrom, ktorí sfetnutí prichádzajú domov,

a zvráskavený penis, ktorý ešte pred polhodinkou držali v ústach ako fakírsku

šabľu – si už nepamätajú

Vybuchujúci zoznam ľudí, zoznam výbuchov, zoznam vybuchujúcich ľudí

a zoznam ľudských výbuchov

Oceľová socha Panny Márie dopadne z neba ako 11. prikázanie

a niekto o pár ulíc ďalej pobozká kov

Na obilnom poli sa lesknú klasy, až začne z nich vytekať čierna žlč, až začne

pulzovať hlina, kamene v nej sa topiť ako olovo, až zaleje pšenicu až po kolena

a strašiaka až po začiatok tela

V obraze sa chvela čistota a ja som ju spálil tmou

A v tme sa chvel obraz a ja som ho spálil čistotou

A v kurvách, vojakoch, vrahoch a umelcoch nie je čistota, a preto sú svätými

Pretože svätosť je len ekvivalent posadnutia

Posadnutia libidom

Aj tak sa raz odpálime ako starý počítač

II. (a)ŠPIRÁCIA

Chceme

Muž chce sex

Žena chce cítiť v sebe tlčúce mäso

Manželia chcú byť slobodní

Človek chce formálne slobodu a neformálne vojnu

Študent chce pracovať

zamestnanec chce študovať

Dôchodca chce znova študovať alebo pracovať

Dieťa chce hračku

Hračka chce slobodu

Sloboda je PN

Veriaci chce stratíť sluch

Neveriaci chce ublížiť veriacemu

a skončí sa to presne naopak

Umelec chce byť nesmrteľný

Vedec chce umrieť

Filozof nechce žiť

Rebel chce dať na piču politikovi

Anarchista sa chce vysmiať politikovi

a revolucionár chce byť politikom

Matka chce byť matkou

Človek nechce smrť

Mŕtvola nechce nič

III. (a)fekt

AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AAAAAAA

Človek pozná dva druhy abecedy

Od A po Z a od J cez E, B, A až po Ť

Vieme narátať do n núl, ale nevieme narátať do orgazmu

Vieme zmerať každý zlomok času, no nevieme nad ním zvíťaziť

Vieme kričať, ale nevieme vykriknúť potichu

Vieme jebať, ale nevieme pičovať na svet od A po Z
vypúšťame písmenká, ktoré nám nesedia
Takže tu je abeceda, ktorú si píšeme na pery:
ABCDEFGHIJ K L M N O P Q R S T U V W X Y Z
Chyť sprav gniav rež miluj lám bozkávaj bež vyspi sa lež fetuj pi fajči mňa stoj
pozri do zrkadla bež a rež sa do líc daj mi seba vyžeň strach z ulíc obraz mulíc
z ľudských duší urež tave hrb zober rope čiernu a zahaľ sa dlhým sivým kabátom
daj si tabletku a lež a spi a driem a odpočívaj a pracuj a dri a otroč a buď a chuť
strať a začni sa srať a začni kupovať a nezačni predávať a kupuj viac a žer viac
a zdochni rýchlejšie a pri tom masturbuj a pojeb ma a ak nie pojeb sa a tancuj a
spievaj a chybuj a miluj a buď do piči sebou skurvená afekcia skurvená infekcia
skolí nás rakovina, aids a myšlienka
Kôň beží po lese a sedlo mu horí na chrbte

IV. (anti)TÉZA

Vesmír plný svetla je ešte desivejší ako vesmír plný tmy
Ako každé peklo má svoje strešné okno,
cez ktoré preniká tenký kužeľ svetla
tenký ako niť a ostrý ako ihla
Tak každý človek má svoj reflektor,
čo robí z neho hrdinu vlastného príbehu
(a nepriateľa v príbehu druhého)
A všetci sa pozerajú!
15 minút slávy príde v drobných a v cudzej mene
Každé riešenie svetových, vesmírnych a osobných kríz
sa v mojej hlave premení na utópiu
čo chutí ako ocukrený čaj
Napríklad,
deti by sa mohli rodiť do šťastných rodín,
výchova by mohla byť flexibilná ako plastelína
a deti by teda boli nepoznačené, rozvíjajúce sa v tom, čo im ide,
a ženúce sa k svetlej budúcnosti
Alebo,
vzťahy a manželstvá mužov a žien,
žien a žien a mužov a mužov
by mohli byť rovnako silné a vášnivé po celý život
Žiadny flirt, žiadna snaha, keď sa dve duše stretnú
kolízia a nová galaxia

A čo ak by
úradý a politici boli čestní, ovzdušie svieže
neboli by hranice, národy, vojny
nebol by hlad ani epidémie, ani genocídy
ľudia by predstavovali duše zvierat
a zvieratá ľudské duše
Avšak je v tom jedna chyba
Krása bez chyby je ohavnosť bez krásy
Deti bez guliek od života nepoznajú vzdor a netvorí progres, keď vyrastú
Manželia bez hádok, žiarlivosti a snahy si nedokážu nechať bozk
rozťecť po tele
Vojny, globálne otepľovanie, škandály, vyvražďovania
najväčšie činitele ľudského progresu
Človek bez pohybu
Človek na mieste
Človek stojaci
Človek visiaci
Statickosť a bezvýhodiskovosť ťahá človeka z útesu,
šibenici, revolveru
preto je všetko kontrastné úzko späť
Reťaz
priväzuje smädnú ťavu
takmer na dosah vedra s vodou
Reťaz
sa nepohne
sa nezlomí
sa nepretrhne
Ťava ťahá
Reťaz
povolí
Ťava sa rozbehne
rýchlosť ju preklenie
vedro sa rozleje
Ťava umiera
Najväčšie utrpenie je strešné okno,
na ktoré nedočiachneš
a úplná tma
Najväčšia krása je jazva
na ženskom líci

V. ROM(anti)K

Dotyk a úsmev
a sliny a úsek
diaľničný do Raja, Edenu
do kakaa
do kokaínu
do vína
do tla
a do rána
dovtedy a len dovtedy dokedy žije dotyk
mojej duše s inou
bude žiť príťažlivosť, potreba,
ktorá sa v charitatívnej terminológii
nazýva láska
Najviac ľudí bolo zabitých v mene troch vecí:
V mene Boha
v mene ľudí, ktorí sa nazývali bohmi,
a v mene lásky
Najviac temnoty som spoznal
vo vlnivom pohybe rybieho mäsa,
v podkožnej perine
a v hlinenom zraku
Žena uhranie všetkými odtieňmi temnoty
a všetkými stupňami svetla

VI. (anti)LAHOSTAJNOSŤ

Opakom lásky je ľahostajnosť
Nenávisť je forma citu
Nenávidím ľudí,
lebo mi na nich záleží
A ľúbim,
lebo niekedy nenávisť jedného nestačí
A láska druhého áno

VII. Epilóg

Deštrukcia je forma umenia

Umenie je forma deštrukcie

Harmónia je deštrukcia

Šok je forma harmónie

Myslenie je forma šoku

Diabol je forma Boha

Boh je formou človeka

Poézia šoku je formou zúfalstva

a zúfalstvo je formou víťazstva

4 heslá v tomto poradí:

KREATIVITA – NATALITA – MORTALITA – KREATIVITA

Vzdialení

V uliciach piští svetlo
ako dieťa s ihlou v zápästí
Za oknami číha svetlo
ako dealer s ihlou v stehne
V odraze zrkadiel, v odraze snov,
v odraze ľúbenia, v odraze slov
znie ten istý tón vyprahutej mizérie
miserere nobis
miserere nobis
kreatúra zložená z úlomkov skla
miserere nobis
dovoľ mi rozbiť ťa
a skladať podľa vlastného návodu
ty realita
ty bič do očí otrokára
ty nepomer stretov
ty svietiaci ryba
čo mi na tele zanechala priveľa vyblednutých škvŕn
ty nepomer
ty harmónia
Mŕtvi kvôli životu
Zhýralí a prázdni ako o v slove „Boh“
Mechanickí a jednorazoví
ako lacné pero
čo popíše papier
ty prekliatie
ty nádej
ty pád
slabí a zlomení
ako kvitnúca čerešňa po údere blesku
ako sklo v rane
ako soľ v rane
ako slnko v ráno,
ktoré prišlo neskoro
harmónia

aróma bielej
aróma čirej prázdnoty

miserere nobis

miserere nobis

hudba tečúca pomedzi tvoje oči
realita čo sa zachytáva na perách ako potrava
ty jazyk
čo oblizne mi dušu
ty kvet čo horí na hladine
ty kameň čo padá na plecía a hĺbi medzi nimi dieru na krídla
ty tón
ty vznešená
ty ponížená
ty prepojená
ty vzdialená
ty mechanická
Farebná záplata na čiernom obruse
prichystanom pri príležitosti narodenia
mŕtveho potomka
Niektoré deti sú odsúdené na mŕtve kolísky
rovnako ako aj tento čas
vyprahnutí kráčame
do prázdnych
prázdnych tak prázdnych zámerov
ty dotyk
ty ryba
ty realita
zavri mi fľašu vína vlastným telom
omaž svojím červeným rúžom moje pery červené od vína
omaž moju vinu o svoje prsia
a budeme vinní
ako traslavý úlomok skla v tme

Čelný náraz

Nežná päšť sa
roztriešti o hĺbkovo mrazené srdce
napáchnuté cigaretami a životom

o kópie nabodnuté na telá basových gitár

Z vlasov si vyčesávam lupiny lásky

Som obesený tvojou podprsenkou

Som udusený v plynovej komore tvojho dychu

Som priviazaný v búrke ku kovovej tyči na vrchole tvojich prs

K nehode došlo v stredu večer. 19-ročný vodič, mal podľa informácií naraziť do oproti idúceho vozidla takisto 19-ročnej ženy. Pôvodne chcel v nedovolené vysokej rýchlosti predbiehať vozidlo pred ním. Manéver ale nestihol dokončiť. Ako sa chcel zaradiť, došlo k zrážke s protiidúcim vozidlom a aj napriek ženinej snahe brzdiť sa už ani jednému z nich nepodarilo vyhnúť

Žena aj muž vyviazli bez povrchových zranení.

Dnes som zabil úbohú miniatúrnu muchu

Mala malé krídla

a nemotorne mi poletovala okolo úst

Zabil som ju prudko a jej telo sa mi ihned' stratilo

Takže takto chutí moc

Ako káva, v ktorej som následne

našiel jej stratenú mŕtvolu

Klamete ma

(K)lámeme sa

(Sk)lámali sme sa

odpoveďou je krvavý dážd'

a zrkadlo tečúce ako vodopád

Nositeľ svet(l)a

do tla

horíme
mŕtvi
Mŕtvy vodopád s(fet)la
Vietor je metla
Modrý plameň pod hnedou prikrývkou
v penetrácii vekov
Som anjel a krídla mi rastú
Tri pľúca a dve srdcia
majú deti démonov
Som preplnený mučivou dobrotou
a nutným zlom
(Z)lom svet(l)a
a regresívna agresia
je mojou pokorou
Nemám nič len hlavu na pleciach
a Luciferov tlkot srdca
Kristove maniere
a hlavu obyčajného človeka
Každý pád je báseň s pointou
Našťastie dnes nepadám,
ale od letu má moja chôdza ďaleko
Klameme sa, že sme anjeli, keď stúpame
a klameme sa, že sme démoni, keď padáme
Náboženstvo je najlepšie ospravedlnenie našich chýb
Len ujsť krvavému dažďu
pohľadov

Krabia žena

Diagnóza bola jednoznačná.
V tele sa ti uchýlil krab.
Tam za ľavým pľúcny vakom.

Všetkých nás táto správa zaskočila –
čakali sme tradičnejšiu diagnózu.
Nestačila by ti chrípka? Alebo žltáčka?
Ale ty si vždy musela byť špeciálna.

Doktori sa ťa pýtali, kedy si naposledy bola pri mori.
Minulé leto si sa oduševnene hádzala do morských vĺn.
Možno si nebola dosť opatrná –
Keď plavčík vyvesil oranžovú vlajku,
ležali sme na uterákoch a mysleli na všetky hrozné veci, ktoré more môže urobiť.
A ty si sa oduševnene hádzala do morských vĺn.
Ležali sme na uterákoch a mysleli na všetky hrozné veci, ktoré ti more môže urobiť.

Nenapadlo nám, že to môže byť krab.
Možno si nebola dosť opatrná –
a prehltnúť si krabie vajíčko, keď ťa lámajúca sa vlna stiahla pod vodu.

Prečo si nedávala väčší pozor? –
Ty krabia žena.

Niekedy sa nám v noci sníva o mori.
Budíme sa, z rúk si olizujeme slaný pot
a hmatáme po istotách.
Nájdeme len jediné.

V tele sa ti uchýlil krab.
Tam za ľavým pľúcny vakom
klepetami odstriháva to, čo je ružové a živé.

Sedem liniek

Časť prvá: Hlasom

Nežnosťky ti vysypem do tisícky malých dierok na slúchadle. Je to také isté, ako sypať soľničkou, len opačne.

Nežnosťka vydychnutá pod tlakom sa oprie o mikrofónovú membránu slúchadla. Membrána sa rozochvie, akustický hlas sa premieňa na elektrický, mechanický, pohúžvaný, konvertuje vo viacnásobných šifrách a vydáva sa naprieč cestou digitálneho signálu cez optické káble.

Nežnosťka, už len skladba fotónov, sa šíri na elektromagnetických vlnách priamo k tebe a mohla by natrafiť i na prekážky a netrafiť do správneho slúchadla. Moja nežnosťka by mohla doraziť priamo do slúchadla vetchej starenky, ktorá práve diktuje svojej susede počty horčicových pohárov na bábovku. Možno by tie poháre nikdy nedodiktovala, keby sa jej zrazu na druhej strane linky nečakane ozval provokatívny zachrípnutý hlas: „Čo máš práve oblečené na sebe?“

Ak by bolo elektromagnetické pole v tej chvíli mimoriadne nestabilné a moje nežnosťky by na virtuálnych križovatkách *len pre tie kozy* uhli už úplne mimo, možno by natrafili do slúchadla základne Al-Káidy.

„Čo máš práve oblečené na sebe?“

„Bombu.“

Ale moje nežnosťky našťastie trafia do správneho slúchadla. Popritláčaš si slúchadlo onakvejšie, aby si ma počul o čosi lepšie, ušnica sa ti pod neforemným tvarom mechaniky odkrví a zbledne. Opakuje sa princíp soľničky.

Prúd častíc rozvibruje membránu reproduktora, šifry sa zase premenia na plnohodnotný zvuk a ja sa ti ozvem hlasom, akoby som stála nie kilometre od teba, ale pri tebe a šepkala ti priamo do ucha. Môj hlas je trochu robotický, trhaný, trochu z neho povypadávalo cestou pár častíc. Z formy ubudlo, nevidíš, ako s nohou prehodenou cez nohu laškovne natahujem kučeru telefónnej šnúry (natiahnuť – pustiť, natiahnuť – pustiť, natiahnuť... a zase pustiť), ani necítiš, že voniam ako rozháraná suka. Ale obsah stále ostal rovnaký.

Prenos netrval ani len sto milisekúnd. Je to naša blízkosť naprieč celou dialkou, zdanlivá, ubíjajúca. A jediná.

Na druhej strane sa ozve šum: „Nepočujem ťa dobre. Vypadávaš mi.“

Ozve sa zapraskanie a telefón ohluchne. Vypadli sme. *Nasolíš mi tichom priamo do roztvorených rán.*

Časť druhá: Obrazom

Kompozícia 1: SNG. Martin Benka. ISO 100, čas 1/60, clona na plnú dieru.

„Zlatko, tebe neprekáža, že nič netvorím?“

„Akože nič netvoríš?“

„Nevytváram nič. A mne sa to pritom tak páči. A všetci okolo sú tu takí,“ rozhladneš sa okolo nás. „Všetci isto niečo vytvárajú. Myslím tým, že zanechávajú stopu. Ako tieto obrazy. Je zlé, že nič netvorím?“

Teraz nie je vhodný čas robiť si žarty z bradatých hipsterov v transparentných okuliaroch a ani z psychedelickej inštalácie kvetináčov na parapete. Cítim, že si smutný, a si smutný zo seba, čo je vždy z toho ťažkého súdka.

Pohladkám ťa: „Nie, nie je to vôbec zlé.“

Neuteší ťa to: „Cítim sa niekedy preto tak neúplne. Že nič nikomu nedávam. Ty si tváriš tak šťastne, keď niečo tvoríš, a ja to nemám. Aj tvoji kamaráti sú všetci takí... umeleckí. Ako napríklad ten tvoj kamarát, básnik,“ podráždene odfrkneš, *ten malý kretén, o ktorom furt melieš, a ja ho mám chuť dobodať*, prečítam ti v očiach. „Som asi prázdny.“

Nie som dobrá v čítaní vecí medzi riadkami ani v čítaní vecí medzi odlišnými výrazmi tváre – poznám ich päť, radosť, hnev, strach, smútok a ľahostajnosť. Tvoj nezapadá ani do jednej z koncepcií. Nevieť ani, na čo vlastne konkrétne chceš odpovedať a úprimne, pýtaš sa ma na niečo, na čo sa odpovedá ťažko.

„Nemusíš sám niečo tvoriť, aby si tvoril niečo iné. A to čo vravíš, je pekná hlúposť a poviem ti prečo. Emócie sa v tebe môžu vytvoriť len pozeraním na niečo – ako to voláš – na niečo umelecké. A to je na tom to pekné. Cítiť môžeš len pozeraním. Nemusíš preto nutne tvoriť.“

Nie som spokojná s odpoveďou, neviem vystihnúť tú podstatu. Ale podarí sa mi odvaliť ten tvoj ťažký súdok stranou a tebe orámuje pery nežný úsmev.

„Ja sa rád pozerám.“

Nedívaš sa na Benku. Nedívaš sa ani na pohoršenú správkyňu galérie. Dávaš sa na mňa.

No tak, mládež, nechajte si to ocucávanie niekam inam, sem sa chodí rozjímať nad umením.

Kompozícia 2: Silvestrovská. Čiernobiela. Na vlastnostiach nezáleží, je dokonalá, nepotrebovala ani postprocessingovú úpravu. Nie je to len objektom, aj keď, nebudeme si klamať, má na tom najväčší podiel. Ostrá ako britva, vidno na nej každú tvoju mihalnicu. Nepozeraš sa do objektívu, ale niekde ďaleko za ňu. Usmievaš sa jedným kútikom úst. A usmievajú sa ti aj oči, preto ju mám tak rada.

Pretože sa mi podarilo zachytiť daný moment presne tak, ako som chcela. Tvoje oči na nej nesú príbeh, nie sú len prázdnu kalužou, ktorá sa rozprskne na všetky strany, keď do nej v daždivom dni skočíte v gumákoch. Pripomínajú mi zem, hlinu a púšť. Veci, čo ostávajú.

RAR súbor: Zlatá hodinka. O zlatej hodinke hovorím len málokomu, tebe však o nej poviem. Zlatá hodinka vykresľuje každý jeden vlas na hlávkach ľudí, lemuje profily striech tlmeným svetlom, zmäkčuje tvídové saká vážnych mužov náhliacich sa z práce domov. Za iných okolností i obyčajné veci sú príťažlivejšie.

HDR: Dynamický rozsah. Tri zábery, tri rôzne časy, tá istá situácia, len na trikrát. Preexponované, páčivé. Niektí by povedali, že prehnané.

Kompozícia 3: Formát, rovnováha, čiara, pohyb, farba, farebný kontrast, perspektíva, svetlo, proporcie, čísla, pomer medzi číslami, sklon a úchop ceruzky. Ku všetkému pridávam bodovú hodnotu, aj keď sa mi to z duše bridí. Čo slovo, to číslo. A tie čísla potom budú viesť znova k slovám.

Dneska je to dievčatko. Malá (od)vážna okaňa sedí s výrazom dospeláka oproti mne na stoličke. Rúčky prekřížené na hrudi, brada bojovne vysunutá vpred. Najradšej by som na ňu vyplazila jazyk, ale musím byť vážna.

Predložím papier s kresbou pred ňu: „Páči sa mi tá kresba. Povieš mi o nej niečo viac?“ V duchu sa modlím, nech to nie je ten prípad, ktorý mi trucovito odpovie „nie“ a demonštratívne hodí farbičky o zem.

A režim: Priorita clony. V každom dave je tvoja tvár tá najostrejšia. Akoby som mala nastavený senzor ostriaceho bodu priamo na teba. Kompozičná mriežka ťa vždy lapí akosi do svojej siete. Si nádherný a ja ťa ľúbim. Nie je pravda, že nič netvoríš. Tvoríš predsa mňa.

Srežim: Priorita času. Krátky čas neudržíte pevne v rukách, jednoducho neudržíte, pokiaľ sa nemáte kam uložiť a spočinúť. 1/30 je zúfalo málo. Vo výsledku náhlivé, spustošené, keď sa snažíte zachytiť jeden moment do jednej snímky. A pri dlhom čase zase všetko tmavne. 1/300. Také sú i naše dni, tvorené vylučovacími súvetiami.

Buď rozmazané, alebo tmavé. Buď krátke, alebo dlhé. A buď sme spolu, alebo nie.

Časť tretia: Chuťou

Horúcou dlaňou nadvihneš prsník a skusmo zlizneš jazykom pot, ktorý sa tam nahromadil.

Časť štvrtá: Vôňou

Dnešné ráno voniaš ešte trochu ako včerajší večer. Periny ti voňajú ako aviváž, chýba len to, aby ich preskakoval malý huňatý zajačik kričiaci: „Dotkni sa môjho kožuška, taký je hebučký!“

Tvoja bazalka na okne už nevonía, nezalieval si ju, a tak skapala. Veta s bazalkou by mala byť škrtnutá, keďže nevonía nijak, ale stále je trochu cítiť aspoň jej hlinu, takže ostáva ako súčasť mozaikovej kompozície dnešného predpoludnia.

Voniaš ako káva pre teba a mäťový čaj pre mňa. Voniaš ako bagetky, ktoré si doniesol v krehkej papierovej taške z blízkej domácej pekárne. Krájaš k nim vôňu prezretých paradajok, kúpila som ich ja a doniesla v plastovej vaničke z obchodného reťazca. Voňal ako mraziarenský box zmiešaný s regálom na kozmetiku. Voňal úžasne! Šťava z paradajok medzi prstami, v jamôčkach medzi záprstnými kostičkami, šťava na drevenej doske, šťava všade.

Neskôr voniame ako mierne rakovinotvorné maslové pukance, lebo „ja som ti vravela, že to tam stačí nechať len tri minúty!“. Dlhé poludnie premastí vzduch v suchej izbe vôňou vzájomne zmiešaného potu a vytrhávacích vreckoviek zo škátule. Previnilé pohľady. Previnilé pohľady našej nedočkavosti zmyjeme v sprche. Pena nestečie do odtoku po celý čas, čo si umývame zuby mentolovou pastou, a ani vtedy, keď ti ťapkám alkoholovým tampónom po pravej lopatke. Tvoj vyzývavý vzdorovitý pohľad ma varuje. Zakázané dve slová: *Ako pušo*.

Neskôr voniaš ako pocit blížiaceho odchodu. Ulice sú v tomto trochu ako paleta maliara, ktorého tvorbu kategorizujeme pod abstraktný expresionizmus (smer – Pollock). Jedna veľká chaotická fľakanica nesúvisiacich čiastočiek. Ťažko sa tieto čiastočky oddeľujú od seba, ale spolu tvoria ničím nezameniteľný vzorec.

Najviac dominuje vôňa z výfuku rušnej premávky, potom vôňa jari, ktorá príchutou zatiahnutých oblakov vonia skôr ako jeseň. Túto niť občasne pretťhajú: do ulice trčiacie obchodíky s kvetmi, vôňa karamelových kornútkov zo zmrzlínárne, žobrák vyplávajúci tabakové sliny na chodník a deti hrajúce sa s bublifukom nariadeným z vody a kuchynského saponátu na riad.

Dlaň, v ktorej neдрžíš batoh, ale moju ruku, je spotená. Nevonía nijak.

Skok, strih, záber z vtácej perspektívy, ako naše nohy bežia po zrkadlovej podlahe. Odrazy pod nami bežia paralelne s nami. Verím, že pod tou podlahou sa nachádza iný svet – ten lepší svet. Svet, kde ľudia ostávajú, a nie odchádzajú. Ľudia z letiskových hál tento zrkadlový svet nikdy neopustia, zatiaľ čo my – hore – sa budeme náhliť ďalej.

Letisko, predražená káva z kaviarne, šor na check-in, kde zovanie ostré pižmo okoloidúcej letušky, ktorá drkoce rozbitým kolieskom kufra. Vonias ako dlhé lúčenie. Vôňa lúčenia je najtiesnivejšia akú poznám. Ešte chvíľu budem voňať ako ty, ale táto vôňa sa po čase rozptýli do prievanu, keď budem sledovať na počítači bodku tvojho letu, ako sa posúva po predpísanej trajektórii z kontinentu na kontinent. Aj keď bude pre teba zajtra vlastne znova dnes. Ale jedno je jasné. Už nikdy to nebude teraz.

Časť piata: Dotykom

Môj život tvoria iba látky, kamene a drevo. Terakota, modelovacia hlina, výkresy a obľúbená ceruzka tvrdosti 5B. Chýba mi dotýkať sa ľudskej kože, napínajúcej prekrvené mäso, niečoho živého, pulzujúceho, nielen hranatých a guľatých oblúčikov na figúrkach. Daj mi tak päť minút, keď sa ťa môžem slobodne dotýkať. Len päť minút. Nevedela by som, čo skôr, ale vždy sa najradšej dotýkam tvojich výmoľčiekov na záprstných kostičkách, na tých, na ktorých sa vyratúvajú mesiace. Ruky máš pevné, obyčajné. To sa mi na nich páči, tá obyčajnosť.

Taktilno-vibračné pociťovanie je druhom kožného pociťovania. Sú to vlastné kontaktné pocity, ktoré vznikajú pri priamom dotyku pokožky s predmetom. Pocity dotyku, tepla, chladu, bolesti, vibrácie.

Cítim sa bez tvojich dotykov krehko.

Časť šiesta: Číslami

Nedokážem takto žiť. Nedokážem všetko vidieť len v cifrách. Nestačí, že musím počítať ráno vlasy z umývadla, cholericky zastrkávať štósy *kurva-prečo-to-nikdy-neviete-zastrčiť-normálne* papierov do svojich priehradiek. Počítať lieky, ktoré majú zabráňovať tomu, aby som všetko počítala. Rovnicu si stále dorovnávame. Koľkokrát sme si povedali, že už *jebeme na to*, toľkokrát sme sa k sebe zas vrátili.

Počítame dni. Tie pred nami, tie za nami. Počítať dni, kedy sme spolu, sa nikdy neoplatí. Dva, tri. Výnimočne štyri. Závisí to od mnohých faktorov. Ale najmä od času.

„Jeden rok minulosti je rozhodne menej čakania ako tri mesiace do budúcnosti,“ vravíš. Možno na tom čosi je.

Počítame kilometre medzi nami. Moskva – Bratislava. 1948 kilometrov. V podstate ako 25. február 1948 – žiadne víťazstvo. Počíta sa i tvoja prevrpená veta pri jednom z príchodov: „Odkedy máš také dlhé vlasy, káčatko moje?“ A tvoje káčatko z tejto vety skoro uhynie od žiaľu. Je to také presné, vystihujúce, také... *ex-pliciťné*.

Moskva – Londýn. Zdanlivo sa priblížiš, aby si sa zase vzdialil. Bratislava – Londýn. 1575 kilometrov. V tomto roku sa absolútne nič zaujímavé nestalo. Môj milý čitateľ, ešte si sa nestratil? Ešte si tu stále so mnou, aspoň ty?

Potom Bukurešť. Neskôr sa stretneme na polceste, ale sme skôr na konci cesty. Praha. Stohlavatá, krásna na stokrát. A odtiaľ naspäť odchádzame do rodnej, *Ej, zabľúdili sme, zabľúdili*. Zmorenú tvár máš v autobuse položenú do môjho ramena. Dlaňou zohrievaš moje koleno. *Nezachcelo sa ti zrazu šepkať slová tie slová?* Zachcelo ešte?

Nie, nezachcelo. Ideme rovno na letisko, aby sme sa zas rozlúčili. Aby sa z dvoch centimetrov opäť stalo dvetisíc kilometrov. Aby sme znova všetko prekonvertovali na čísla, dáta, jednotky a nuly, symboly. Cítim sa ako v časovej slučke.

Časť siedma: Slovami

Už nevládzem písať. Nenávidím slová *navždy* a *nikdy*. Priveľmi sa nimi plytvá. Neohraničené slová. Nútiš ma nimi veriť vo večnosť, ktorá je biologicky, fyzikálne a chemicky nemožná. Večnosť. Posielaš mi listy, nadrobené a plné slov – úhľadný rukopis technického písma, večer prechádzam po každej jednej tvojej litere, po tých presných a hranatých písmenách, a uvedomujem si, že viac ako slová mi nemôžeš ponúknuť. Slová nikdy a navždy väčšinou sú samy osebe silné. Budeme spolu navždy. Koľkokrát sme to už počuli. Nikdy ťa neopustím. Nespočetne. Veľa. Krát.

Skombinovať slová nikdy a navždy je najťažšie.

Vždy je to ťažké, keď *niečo nikdy má byť už navždy*.

Keby...

Chodila po námestí a zbierala rozsypané koráliky. Sama.

Keby sa neboli minuli, opýtal by sa jej: „Čo sa vám stalo?“ A ona by povedala: „Rozsypali sa mi koráliky.“ On by sa nad tým rozsypaným nešťastím pousmial a ako pravý gentleman by jej ponúkol pomoc. Ona by sa zase pousmiala nad týmto návrhom a prijala ho s ľahkosťou pravej dámy. Keby sa neboli minuli, chodili by hore-dolu po námestí a zbierali koráliky. On by nenápadne sledoval ju a ona by skryto sledovala jeho. Občas by sa ich pohľady stretli a rýchlo zase rozišli. Keby sa neboli minuli, pri zbieraní korálikov by ucítil jej vôňu a pozval ju na kávu. Ona by najprv nevedela, čo robiť, no jeho vôňa by ju prehovorila. Sedeli by v tej malej kaviarni na konci námestia a skladali spolu náhrdelník. S každým navlečeným korálikom by mali k sebe bližšie a bližšie.

Keby sa neboli minuli, mohlo byť z toho rozsypaného nešťastia šťastie.

Lienky nevedia

Hane je ticho. V noci ju tlačia mravce. Cez deň ju tlačia sny.

„Prosíte si noviny?“ Noviny si neprosí. Noviny nečíta. Nevidí na ne.

„Ahoj, teta, máš peknú šatku.“

Chod' preč.

„Utekaj, lienka, utekaj!“ Len tak-tak naskočila za ním do vlaku. Strašne sa chcela smiať, ale nemohla, lebo bola veľmi zadýchaná. On sa smial. Aj za ňu. „Prepáč, vždy zabudnem, že lienky nevedia utekať!“

„Kam ideme?“

„Uvidíš.“

„A čo máš v tej taške?“

„Nebuď zvedavá, budeš skoro stará.“ Vlak šiel, slnko svietilo, Hana zaspala.

Zobudila sa so šatkou na očiach. Videla na červeno.

„Teta, nepožičiaš mi tú šatku? Chceme hrať s dedom slepú babu.“

„Janka, nechaj tú pani na pokoji!“

„A kávu? Kávu si nedáte?“ Bez mlieka? Bez cukru? Bez kofeínu?

Pamätá si presne, len sa jej to všetko pletie.

Päťdesiat rokov.

„Nech ti ani nenapadne dať si ju dole!“ povedal a niekoľko krát Hanou potočil dookola. Hanine dlhé biele ruky hľadali jeho tvár. Vždy sa jej vyšmykol.

„Nie sme na túto hru už trochu pristarí?“ smiala sa. Pomohol jej vystúpiť z vlaku. „Lienka, lienka, aké bude zajtra počasie?“ stiahol jej šatku z očí. Boli v horách. Snežilo. Prvýkrát v tom roku. Akosi priskoro. Ešte sa ani jeseň nezačala. Stál vedľa nej s veľkou taškou a dvoma pári mi lyží. Vôbec nevedela, odkiaľ sa vzali.

„Ideme sa lyžovať?“

„Nebud' hlúpa, lienky predsa nevedia lyžovať.“

Vždy prší. A už aj vždy bude. V nedeľu mu spieva. Ešte stále.

Celý deň sa lyžovali. Keď prišli k chate, pod schodmi vyhlásil „Kto bude prvý hore!“ Rozbehol sa. Hana ho schytila za bundu, potiahla dozadu a šikovne vybehla schody. „Prvá!“ skríkla víťazoslávne. „Waaau, nevedel som že lienky vedia vybehnúť po schodoch!“

„Teta? A ty kde máš svojho deda? Čo robí?“

„Bolí ma.“

„Nevidel si moju šatku?“ spýtala sa, vychádzajúc zo sprchy.

„48, 49, 50! Je ich tam presne 50!“

„Daj mi ju ty blázon!“ vytrhla mu šatku z rúk. Smiala sa. Čosi spadlo na zem. Zalapala po dychu.

„Hanka? Budeš so mnou aspoň toľko rokov, koľko je tých bodiek?“

„Nevedela som, že lienky môžu nosiť prstienky.“

A potom plakala. Tak šťastne.

Nechce sa ísť neskôr trochu prejsť? Vonku sa začala pekná jeseň.

Chcela by sa ísť lyžovať. Alebo aspoň vedieť vybehnúť schody.

„Teta, padla ti šatka... Teta?“

Veľmi by sa chcela smiať. No nemôže sa nadýchnuť.

Chlapec Idiot

Plávaj plávaj

Plávaj mi cez hrdlo

Plávaj plávaj

A zmáčaj mi telo

Chlapec Idiot sa prebral a uvidel bielu. Hmla sa mu potichu vytratila z očí a on... Uvidel bielu. Biela izba. Biele závesy, biele prikrývky, biele steny.

Prečo všetko musí byť biele?

Ležal na posteli. Ale bola to jeho posteľ? To nevedel. Nevedel ani, kde je. A už vôbec nevedel, kto je. Alebo čo je? „Mmmmmm. Mohol by som byť havranom...“ Pomyslel si Chlapec Idiot. Ale havrany nikdy neležia na chrbte. „Možno vlk?“ Ani tí.

Ani zajac, ani klokan

Ani v mláke hnusný potkan

„Pozrime sa na to. Ležím na chrbte, vidím na bielo, mám dve ruky a dve nohy... To budem asi človekom. Radšej by som bol havranom.“ Potom sa Chlapec Idiot snažil posadiť. Ale nemohol. Maličký kúsok pohyblivej bolesti mu kĺzali po hrudi a donútili ho ľahnúť si späť. Na chrbát. Čím viac sa hýbal on, tým viac sa hýbala bolesť. Nádech – jazva vo vnútri tela. Hmla.

Prečo všetko musí byť biele?

„Ako sa má tvoja ryba?“

Chlapec Idiot otvoril oči a uvidel, ako pri jeho posteli stojí malé dievča a zíza.

„Čo tým myslíš, ako sa má moja ryba?“ opýtal sa.

„Pláva?“

„Ako sa voláš, dievčatko?“

„Škovránok.“

„To nie je veľmi dievčenské.“

„Ako sa má tvoja ryba?“

„Dobré ráno, Pán Chlapec Idiot,“ povedal doktor. Doktor bol starý, ale nie až taký veľmi starý. Múdra brada, biele oči. Prečo všetko musí... „Kto ste?“ opýtal sa Chlapec Idiot. Doktor sa na neho nežne usmial spoza okuliarov.

„Ja som Pán Doktor.“

„Potrebujem doktora?“

„Vaše svetielka sa vybíjajú.“

„Moje svetielka?“

„Áno, pravdaže svetielka. Všetci máme v sebe malé svetielka, ktoré nás žiarou

udržiavajú pri živote. Čas od času, človek od človeka... Svetielka sa môžu začať vybíjať.“

„Koľko času mi ostáva?“

„Čas nemá čas.“

„Je to veľmi zlé?“

„Počujete?“

„Počujem čo?“

„Škovránky spievajú.“

„Aj tak nemám rád žiariace svetielka,“ pomyslel si Chlapec Idiot. „Niekedy začnú blikať, alebo sa jedno z nich vypne. Na deň či dva, nefungujú stále tak akoby mali. Teraz už aspoň viem, čo boli všetky tie čudné veci, čo som cítil. Meniace sa svetielka v mojom vnútri. Možno by bolo lepšie vypnúť ich nadobro.“ Jedna otázka však trápila myseľ Chlapca Idiota: Čo bolo predtým? Už si viac nedokázal spomenúť. Len biele steny. Prečo všetko...

„A ako sa voláš ty?“ opýtalo sa Malé Dievča.

„Chlapec Idiot.“

„To je ale smiešne. A ako sa má tvoja ryba?“

„Neviem, o čom hovoríš.“

„Ryba, tá čo ti vypína svetielka.“

„Ako vieš, že to je ryba?“

„Máš rád havrany?“

„Mám.“

„Prečo?“

„Lebo sú temné. Už mám po krk tejto bielej.“

„Akej bielej?“

„Tej bielej, čo je všade naokolo predsa.“

„Ja žiadnu bielu nevidím.“

„A čo vidíš?“

Plávaj plávaj

Hlboko mi v hrudi

Plávaj plávaj

Naľavo voda prúdi

Možno keď umriem, stanem sa niekým iným. Niekým, kto už viac nepotrebuje malé žiariace svetielka. Niekým. Alebo niečím. Alebo havranom.

„Vyrastá ti z hrude čierne pierko.“
„Viem, Dievčatko.“
„Ryba sa má dobre.“
„Ako to, že vieš tak veľa o rybách?“
„Aj ja jednu mám.“
„Naozaj?“
„Každý má rybu. Tak ako má každý svetielka.“
„Myslíš, že zo mňa bude havran?“
„Myslím, že áno.“
„A ako sa má tvoja ryba?“
„Ja som Škovránok.“

Také ťažké Také ťažké
Je zhlboka sa nadýchnuť
Také ťažké Také ťažké
Chcieť smrti sa nevyhnúť
Kiežby som bol slonom a kiežby som nebol.

Jedno za druhým
rastú mi z hrude pierka
Jedno za druhým
zaspávajú svetielka
Spievaj svoje piesne,
Spievaj, Malý Škovránok!
Ja počuť ťa nemôžem,
v tme nezaveje vánok

„Tak sa zdá, že ste sa rozhodli stať sa havranom,“ povedal Pán Doktor zarmútene.
„Smiem sa vás niečo opýtať, Pán Doktor?“
„Iste Pán... Havran.“
„Prečo všetko musí byť biele?“
„Nie je to biele,“ povedal Pán Doktor a odhrnul záves. Svetlo sa rozbilo na skle okna a farby zaliali izbu.
„Pán Doktor...“
„Psssst, Pán Havran... Škovránky spievajú.“

Okná

– Výhľad nič moc, – skonštatovala mdlo babka, stierajúc novinami posledné šmuhy z umývaných skiel a búchala kolenami o radiátor. Vedel o nej celý vchod. Zas by bolo treba umyť okná.

Náhodou, dvor, sklad zeleniny, cesty, dodávky, železnica, obchvat, kamióny, repka olejka, Lentilková ulica, Vtáčnik a západ sú fajn. Vždy boli. Rátali sme s bráškom vagóny s nosmi prilepenými o sklo. A žlté autá. Ešte v prenatálnom veku. Bodky na bodkách. Potom sa umyli.

„Keď umrela babka, pochopili sme s mamou pomínelosť života a kúpili si hamburger.“ Už som vykolíkovať okolo poslednej bodky celú parcelu, oboma smermi, ale svedomie sa stále obáva karmy. Ako vymyslieť bombastickú prvú vetu do poviedky, prípadne famózný celý začiatok, čo chytiť a nepustiť?! A nekradnúť. Autori sú hákliví. Najmä moja matka. Kto by bol povedal, že v mladosti písala poviedky. A o tých začiatkoch asi tiež vedela. „Jano má vždy tretiu stranu mince.“ (Poviedka 96). Nie, prepáč, mami, tento až taký dobrý zas nebol. Bodka.

Pritiahnem tanier s palacinkami, nakláňam sa nad stoličkou prilepenou len jednou nohou o zem k zásuvke s príborom a mrvím sa v sektore nožíkov. Tie zvrchu sú len uschnuté a majú flaky od vodného kameňa. Tie som (ne)utierala ja. Niekde dolu by mohli byť ešte čisté. Podľa legendy. Podľa matky to robím náročky, aby som ju vytočila. Jasné, že to robím náročky, ale nie kvôli vytáčaniu. Život je otázka priorit a blbý riad... je blbý riad.

– Segrik, pravda mi žičneš dve pade do posilky? – vyťahuje mi ten trpák drzo nožik z rúk.

Neviem načo, Nutelu si aj tak rovno naleje do epicentra poslednej vyšponovanej palacinky, rozbabre prostredníkom a skrúti s troma ďalšími. Vždy sa zababre, a to má už pätnásť. Toto malé prasa má už pätnásť?! Párny-nepárny. Nákladné boli naj. Lepili sme aj čelá, namiesto statívov. Zostávali po nás bodkované mapy.

– Ale dáš mi slúchadlá na celý víkend! – vyhrávam útok na zvyšky večere.

„V rúre máš dve palacinky. Najedz sa, koľko chceš, ale jednu mi nechaj. Pá. Lubkam ťa. Mamik.“

Máš – máme. Pár-nepár.

Načo vymýšľať presvedčivú prvú vetu do poviedky, keď je v hlave matka so suchým humorom. Suchými palacinkami a suchým príborom, ktorý som len

po dvoch dňoch zramovala z drezu. Vodný kameň je nechuták. Tie jeho napluté mapy. Ja budem vlastniť umývačku.

– A budeš v nej mať pokrievky ako tvoja babka. Keď kupovala tú starú linku od toho Nemca... či vlastne to tá jeho dcéra žila v tom Nemecku... to nakúpila... a potom vážne ochorela a on rozpredával to jej veno...tvoja babka myslela len na prvý dojem. Potom myslela viac na pokrievky. –

A chodievala nám umyť okná.

Jej puntičkárstvo ma irituje. Vždy ma iritovalo. Presne dve kvapky saponátu, najskôr horúca, zvonka, zvnútra, vyložiť nabok, potom vlašná, dôkladné oplachovanie, odkvapkať! Hlavne odkvapkať.

– Tam musí byť prístup vzduchu, moja drahá, takže takto na okraj drezu. Budú sa potom lesknúť. Neopovážte mi vyťahovať tie sklené poháre. Zostávajú na nich mapy! Napite sa zo šálky! –

Chodievala.

– Najprv mi povieš ten dejepis, – vyjednávam lepšie podmienky.

– To už viem, – strčí do ucha polku ukazováka.

Je očividne aj uchonečujne v rozpakoch.

– Raz povedala, že mi kúpi vlastné, ak to do teba natlačím. –

– Kedy príde? – vyžiera nutelu rovno z pohára. Oblizuje nôž.

Minule ju topil v mikrovlnke. Zhorel obal a zasmradilo polku bytu. Prišla na to. Poslala ho upratovať si izbu. Po dvoch krokoch vysypať smeti a po ďalších dvoch povysávať. *„Ženy vedia robiť niekoľko vecí naraz. Muži nie. S jednou výnimkou. Pozerať televízor a spať.“* Toto už znie ako bonmot z Facebooku. To je bonmot z Facebooku! Insta je lepšie. Namiesto bodkovaných mám mriežka. Po dvadsiatich štyroch hodinách nič nevidno.

Všetko sú len šmuhy. Cez okno stále vidno.

– Do jedenástej mám čas. Sťahuje mi film. – Naberie si ešte dvakrát.

Nepoviem mu, že má fúzy. Aj bradu. Aj pupákový nos. Bodkovaný.

– Dopíšem tú poviedku a potom ťa to vyskúšam. Kázala mi to. – Tvárim sa dôležito, ale s plnou tlamou palacinky to tak nepôsobí.

Odignoruje ma. Povieme jej, že to vie, ona sa na to spoľahne, stiahne fotky z kšeftu do počítača a zaľahne. Musím jej spraviť pelech! Ako vždy vo štvrtok. Ako keby si ho nemohla nechať od rána.

– Prvý dojem je prvý dojem! Nezniesla by som duchny celý deň vonku. –

Čo ak na Lentilkovej majú ďalekohľady.

Oblizujem prsty. Aj tak zvyškami opečiatkujem jej černoštekové návliečky.

– Neurobiš ešte palacinky? Som mrte hladný. Požičiam sluchyny na dva dni... –

No, prosím, vyhrávam kontumačne, aj bez dejepisného samitu. Ale hrať treba tvrdo.

– Nie, neurobím! Pozri, ako vyzeráš! Ja sa za teba hanbiť nebudem! –

Tanier do drezu, napustiť vodu, odmočenie. Odbočenie.

Vo vyzimenej spálni je prázdno a zima. Tu sa bude lepšie písať.

Počujem dobre?! Ten tlstý magor to ide skúšať sám. Mlieko s múkou videl ešte na stole...

– Keníííku? Čo tam ešte idééé? – skúša prekričať mixér.

Predstavujem si tú anarchiu v kuchyni. Kto bude zdžubany?

– A nechcel si ísť akože-taktože pred chvíľkou do posilky? – skúšam obranný manéver, ale tamtú časť bytu už nemám šancu zachraňovať. Podľa nadávok z úst môjho pokrvného príbuzného je neskoro. Je to jasné. Vykydol to aj s hrncom. Ofírkal sokel. Seba. Dres. Umytý riad! Mohol sa už len zramovať! Mapy. Samé mapy. Bez legiend.

– Nezabudni plnú lyžicu sódy bikarbóny. To je to biele, čo tatino používa, keď mu je zle. – Strasie ma z pomyslenia na jeho grganie.

– Keníííku, proskááám! – nástojčivosti pribúda.

Dlabem ho. Potrebujem napísať poviedku do súťaže. To ju vždy stoplo v prednáškach. Ale tú vetu jej neukradnem. Uznávam, je cool, ale musím dať nejakú vlastnú. Legendárnu.

„Keď umrela mama, pochopili sme s bratom pominuteľnosť života a spravili si ďalšie dve palacinky...”

Vyzeráť budú ako mapy. Už to vidím. Umyla okná.

Posledná večera

Masívny stôl korunovalo trnité svetlo prenikajúce cez presklený strop a na tvárach prítomných vytváralo impresívnu hru svetla a tmy. Biely stôl pripomínal plátno zaplnené mäsom a vínom.

Za stolom sedelo dvanásť mužov a jedna žena. V očiach každého však horela tá istá otázka: *Kde je On?*

Ticho presekávalo kosti a kosti presekávali prázdno a kosti ležali aj na stole. Všetko obrastené mäsom a pochybnosťou.

Pochybnosť sa zarývala do tváří a vráskala ich záhybmi podobnými jazvám, a tak dalo by sa povedať, že pochybnosť páchala na tvárach dvanástich skarifikáciu.

Ženin výraz bol inakší, jej pokožka akoby podliehala presne opačnému procesu, vráskala sa v protismere, vyrovnávala sa ako hladina mora.

Každý čakal na impulz, každý čakal na príchod, každý čakal na vytrhnutie z paralýzy pochybností.

Na ticho zdanlivo zareagovalo svetlo a miestnosť potemnela.

„Vie niekto z vás, kde je?“ spýtal sa jeden z mužov a využil svoju otázku a konverzačne si odpil z pohára. Na jazyku ucítil nevidane sladkastú chuť vína.

Pospolitosť pokrútila hlavami a využila mužovu otázku a takisto sa skromne napila vína.

„Mne povedal, že mám prichystať večeru, a že ak nebude prichádzať, máme jeť osamote,“ povedal muž sediaci pri kraji a rátajúci mince.

„Kedy si s ním bol?“ prudká otázka ženy, ktorú nezastavilo ani inštinktívne privretie pier.

„Dnes ráno, prišiel a zhovárali sme sa.“

„O čom ste sa zhovárali?“ pokračuje žena v neskrývanej priamosti a nervozite.

Muž doráta mince a odpije si z pohára, pootvorí ústa, akoby aj niečo chcel povedať, ale znova sa napije, krkom mu prejde jemný impulz znechutenia, víno sa mu v krku zasekne a hlasným kašľom ho vychrstne na stôl.

Kvap, kvap, kvap.

Kvapká mu víno z úst. Ostatní na neho hľadia s rozšírenými zreničkami, ktoré vyzerajú akoby z nich atrament v prúdoch vytekal na brehy dúhoviek.

Medzi mužmi opäť nastalo zmätené ticho.

Svetlo reaguje úplným zatmením miestnosti.

Jeden z mužov sa podchvíľou schytí a začne zapalovať menoru uprostred stola, rameno po ramene. Svetlo sa rozširuje a najväčšmi osvetľuje miesto, kde nesedí On. akoby provokatívne vyzývalo k otázke, smialo sa drevenými výrezmi.

Žena si pohľadom premeriava stôl a ukazovák si prechádza po hladkom líci. Oči jej pulzujú v rytme pohybov nechta po koži. Načrie prihlboko a drobné kvapky krvi dopadnú do vína.

„Pýtala som sa, o čom ste sa zhovárali,“ povie, precediac cez zuby nielen slová, ale aj bolesť, pohľadom sa vytrhne zo striedavého pozorovania rôznych mužov a zadíva sa na mešec mincí v rukách muža, ktorému adresovala svoje slová. Z nejakej príčiny ju mešec zaujme.

„Odkiaľ máš tie peniaze?“

„Zarobil som ich.“

Odrazu sa ozve z opačného konca stola: „Nemali by sme teda začať jesť? Sme hladní a On sám hovoril, že máme jesť aj bez neho.“

„Áno, to hovoril,“ ozve sa znova muž s mešcom, ktorý medzičasom utiahol a skryl do šiat.

„Tak teda, pustíme sa do toho?“ opýta sa muž, ktorý je podľa všetkého hladný najväčšmi.

„Áno,“ znova sa ozve muž s mešcom, ale neprejaví žiadnu vôľu naložiť si na tanier z pečeného mäsa.

Pri stole zavládne napäté ticho. Muži si navzájom prezerajú tváre, zvláštne rezané dopadom plameňov, a kde-tu im pohľad zabľúdi na miesto, kde ešte vždy chýba On.

Vonku zaduje vietor a na presklený strop začnú dopadať kvapky, ktoré v kombinácii s tuhým vetrom a vzdialenými hromami predznamenávajú búrku.

Búrková horúčava prenesie sa na čelá, ktoré sa slzami potu začínajú podobat na topiace sa sviečky na stole.

Žena vzdychne v polohlase. Teraz už určite nepríde.

A mäso naďalej chladne. Muži stále čakajú na impulz, ktorý by ich premosť s večerou.

Čakajú a čakajú.

Odrazu priestor ako dýka presekne ženina ruka s dravosťou a šialenosťou, hladná po mäse. V zvláštnom nechutnom kŕči, s obscénnym chvatom a masťou stekajúcou po brade sa žena plní mäsom, aby v nej už neostal priestor na strach. Plnila by sa čímkoľvek, len aby to prestalo.

Muži, spočiatku zmätení, dostali potrebný impulz a čoskoro hodujú už všetci.

Všetci až na muža s mešcom, ktorý len mlčky posedáva, nepotí sa, jeho pokožka má farbu chorobného alabastru, a popíja víno po malých dúškoch, utierajúc si bradu do obrúska.

Hlty. Glgy. Prehltnutia.

A už ostali len kosti na plátne pokvapkanom masťou a krvou.

Muži, sýti, pozorujú plameň a na chvíľku pod sýtosťou žalúdkov zabudnú na Neho.

Žena drží sa pravou rukou za brucho a ľavou víri si vzduch pri tvári, pretože sa jej ťažko dýcha pod dusnotou za stenami a v dusnote ich obkľúčenia.

Udrie blesk, zahučí hrom.

„Ty si prečo nejedol?“ všimne si zrazu žena čistý tanier pred mužom s mešcom a ukáže na neho prstom podobným nožu.

Muž zdvihne pohľad, ktorý počas celej večere strápene upieral do zeme, akoby sa bál na jedlo pozrieť. Rukou si trasľavo pohladí bradu a miestnosť sa započúva do dažďového pochodu na streche.

Napokon sa vyzlečie z kruhov vlastných myšlienok a podá žene kus papiera.

Žena mu najskôr ostro papier vytrhne, no potom zaváha, v očiach jej preblesne strach, ale napokon si ho podrží pred očami a číta.

Raz, dvakrát, trikrát.

Miestnosť prežiarí blesk, zahučí hrom. A nič sa nedeje.

Žena drží papier v rukách a nehýbe sa. Dážď stále monotónne padá, sviece kmitajú na tvárach mužov, všetko čaká na pohyb. A nič sa nedeje.

Žena klesne k zemi. V mdlobe.

Muži sa k nej sklonia a snažia sa ju prebrať, v miestnosti za bičovania bleskov a tupého padania kvapiek sa strhne tichá panika.

„Ty si ho zabil! Ty si ho zabil!“ začne kričať muž, ktorý si taktiež prečítal papier ležiaci kúsok od ženinnej nehybnej ruky. Ostatní sa trhajú o papier, postrkujú, udierajú.

Žena z mdlôb začne stonať a muž stále kričí: „Ty si ho zabil! Ty si ho zabil!“

„Ja som mu vyhovel,“ povie Judáš, postaví sa, mince v jeho kabáte zacengajú a on rýchlym krokom opustí miestnosť.

Učeníci jeden po druhom čítajú papier, následne zvracajú, udierajú sa do žalúdkov, niektorí padajú do mdlôb rovnako ako žena, pena im slzi z úst.

Všetky šľachetné a lačné skutky zrazu lámu sa pod vetou napísanou na kúsku papiera, v rukopise Jeho: *Toto je moje telo, ktoré sa obetuje za vás.*

A dažďové kvapky zmenia sa na trné a krv.

POSLEDNÉ DNI

Filip nakladal na posuvný pás nový román od Stephena Kinga a sústredene pritom sledoval zložitý mechanizmus baličky. Všimol si, ako funguje každá jej súčasť, fólia v stroji sa znova zasekla, holohlavý zamestnanec začal rozhadzovať rukami a bohovať. Bolo mu teplo, a tak si rozopol brigádnickú vestu. Po krku mu stekala kvapka potu. Sucho v ústach, jazyk sa mu lepil na podnebie. Vzduch v hale dosiahol bod dokonalej nehybnosti. *Postihnutý je často posadnutý prehnanými analýzami celkom obyčajných situácií, cíti sa úzkostne, zažíva akési epizódy strachu a obsesie z toho, že sa niečo môže stať. Stáva sa otrokom svojich predstáv a život mu zatiaľ ubieha priamo pred očami.* Keď mu včera večer Júlia povedala, že ju znova nepočúva, nemala pravdu. Počúval ju, len jej vety sa v jeho hlave ihneď zmiešali s inými vetami, ktoré v nej len tak poletovali, a s nepríjemnými vtieravými myšlienkami, ktoré prichádzali akoby samy od seba. Jeho neprítomnú reakciu si len zle vysvetlila. Opäť. Isté pravidelné cviky, hlavne ten so sústredeným prežívaním prítomného okamihu, by ho časom mali opäť dostať do reality, tak to teraz skúšal v robote. Kvapka potu pokračovala dolu po chrbtici, štekľilo to. Pozrel sa na hodiny a povzdychol si. Pracovný čas mu ubiehal rýchlejšie, keď premýšľal a analyzoval. Prvý pokus žiť tu a teraz mu vydržal necelých päť minút. *Prílišné premýšľanie postihnutého vyčerpáva.* Sústrediť sa na prítomnosť sa mu zdalo oveľa vyčerpávajúcejšie, ako abstraktne premýšľať nad minulosťou, súčasnosťou a budúcnosťou naraz. Zbaviť sa starého zlovyku bude oveľa náročnejšie, ako ešte pred hodinou predpokladal. Skúsi to neskôr.

V tlačiarňach ho zdržali o čosi dlhšie, bolo treba dokončiť poslednú paletu s Doktorom Spánkom. Posledný autobus mu odišiel tesne pred nosom, čakala ho necelá hodina cesty domov. Keď príde domov, zvalí sa do vane a znova bude trénovať – možno aj nahlas. Bude si nahlas hovoriť, ako sa cíti, čo cíti a čo vidí okolo seba. Občas to robieval a cítil sa pritom zvláštne. *Ludia, ktorí sa rozprávajú sami so sebou, nemusia byť nutne blázni.* Byť bude určite prázdny; pochyboval, že Júlia príde domov pred polnocou. Vždy sa rada zabávala a čas pri tom nehral úlohu, pre ich spoločných známych bolo celkom prekvapivé, že sa dala dokopy práve s ním. Bolo štvrté na jedenásť, ktovie, čo práve robí. Možno išli do Farhofu, dnes tam mala hrať nejaká kapela. Ona, jej kolegovia z kníhkupectva a neskôr sa k nim mal pripojiť aj Marek, mladý štýlový fotograf z Banskej Bystrice. Kedysi tiež ich kolega, dnes študent druhého ročníka psychológie. Aj Júlia by raz chcela študovať psychológiu, najprv si ale na štúdium musí zarobiť, rodičia jej budú iba prispievať. Raz sa bavili o tom, že by sa jej možno zišlo doučovanie, potrebuje sa predsa na prijímačky poriadne pripraviť. A kto by ňu doučoval? opýtal sa jej podráždene.

Na skúseného profesora nemali a ani nebudú mať peniaze, musia predsa šetriť na nájom do nového bytu, ale nad tým ona vôbec nepremýšľala, Filip hneď vedel, kto by ju mohol doučovať možno aj zadarmo. Dovtedy sa s Markom osobne stretol iba raz. Bolo to na Halloween v klube Hudby a Divadla, kde sa schádzali viacerí Júliini známi vrátane Marka, všetko podobné výrazné typy ako on, študenti herectva a divadelnej réžie, často aj študenti filmu. Filip bol stopercentný introvert, takže mu nešlo do hlavy, ako môže Nožnicovoruký Edward celý večer zabávať dva stoly, neustále objednávať alkohol a zároveň konverzovať s barmankou. Doberal si Júliu, vravel jej, že je opitá, že sa im v meste určite stratí a že ju potom znova nájdú tancovať s cudzími ľuďmi na stole o tretej ráno. Ona sa na tom bavila, bavili sa aj ostatní. Filip jej tento zážitok odpustil už dávno, vedel, že keď Júlia chce, vie urobiť poriadnu párty, že je to súčasť jej DNA a že sa v nej ani v budúcnosti určite žiadne drastické zmeny neudejú. To, že sa k nej Edward nakláňal a čosi jej priamo pred ním šepkal do ucha, sa Filipovi už nepáčilo a cítil sa hlúpo. Keď sa ale cez fajčiarsku pauzu pred HaDom od objemnej gejšy Sayuri dozvedel, že Marek je gay, odľahlo mu a opäť bol schopný sa aspoň trochu zabávať. O pár dní neskôr mu Júlia povedala, že pre objemnú gejšu (študent scenáristiky Jakub) je gay každý, kto sa dobre oblieka a nosí skinny rifle, a že Marek ROZHODNE nie je gay. Obavy boli späť a boli ešte intenzívnejšie. Keby neodišli v ten večer domov, alebo by odišiel len on sám (v poslednom čase to robieval dosť často, hlavne vtedy, keď sa nevedel zapojiť do elitárskej konverzácie Júliiných kamarátov), ako by večer pokračoval ďalej? Napadlo mu niekoľko scenárov, ktoré v robote rozvíjal až do chorobných rozmerov. Pred ňou si však dával pozor. Žiarlivosť je prejavom strachu, vravieval mu otec, a pravý muž by nemal mať strach nikdy.

Počas cesty domov si zavíril hlavu myšlienkami tak, že keď prišiel domov a zvalil sa do vane, súrne potreboval reset. Resetoval zvyčajne tak, že na chvíľu zavrel oči, prstami si sklopil uši a ukazovákom si po nich dvakrát ťukol. Potom oči otvoril a čakal. Keď sa to podarilo, všetky zbytočné myšlienky rýchlo vyfučali z hlavy. Na pár sekúnd teda zavrel oči, urobil, čo musel, a potom ich otvoril – pred sebou videl len poličku s Júliinou kozmetikou, v rohu vane jeho šampón, vedľa umývadlo a práčka, za hlavou len biele kachličky. V kúpeľni muselo byť aspoň päťdesiat stupňov, hlavu mal mokrá skôr od potu ako od vody vo vani. Pomohlo to. Objavila sa však ďalšia spomienka. V podobnú hodinu ako teraz, len pár týždňov dozadu, ležal Filip vo vani, keď začul vedľa z izby Júlin smiech. Zaostril sluch, čakal, čo začuje ďalej. Ťukanie do klávesnice, potom znova tlmený smiech. Keď sa osušil a vošiel do izby, zistil, že Júlia vedie plodnú a zjavne zábavnú konverzáciu s Markom. Obaja mali radšej debaty zoči-voči ako na sociálnej sieti, Filip si od nej pomaly odvykal, ona si vďaka Markovi na ňu znova navykala. Chvíľu ich konverzáciu pozoroval, a keď si ho Júlia všimla, rýchlo klikla na vedľajšiu kartu v prehliadači. Neprijemné pocity prichádzali. On sa s ňou už dlho o niečom zmysluplnom alebo aspoň zábavnom nebavil. Raz mu povedala,

že nevníma jej pocity a potreby, a keď ich náhodou vníma, tak im nerozumie. Nechcel, aby sa začala zdôverovať niekomu inému a už vôbec nie mužovi, ktorý by jej bol v mnohom podobný.

Dopila pivo a rozhodla sa, že Filipovi napíše. Keď bola v spoločnosti, snažila sa pozeráť do mobilu čo najmenej – kdesi čítala, že ak človek počas konverzácie neustále kontroluje mobil, v očiach spoločníka sa oberá o sympatie. Júlia mala vždy rada nových zaujímavých ľudí, ešte radšej mala, keď sa niekto taký zaujímal o ňu, hlavne ak to bol pekný mladý muž. Rada ich spoznávala, občas s nimi aj spávala. Zmija, bosorka, ktorá chce byť v erotickej predstave každého, ktorá chce byť všetkými milovaná – tak raz opísala Filipovi samu seba ešte v čase, keď spolu randili. Odkedy tvorili pár, patrila už len jemu, zvyšok ale platil ďalej. Marek už nebol nový, ale stále bol zaujímavý, vlastne ho zatiaľ ani poriadne nespoznala. Filipovi musí teraz stačiť jedna veta, Filipko, som v pohode, ešte jedno pivo a pôjdem domov, teším sa na teba. Keď správu odoslala, cítila sa zle, ale keď sa pred ňu postavil Marek s dvomi pivami v rukách, sklamanie zo seba vyšumelo. Pozeral sa na ňu akosi divne, so záujmom. Bola už pripitá, ale aj tón jeho hlasu jej znel akosi inak, no povedome. Vrátila sa k večeru, keď sa zoznámili. Bolo to na Pohode toho roku, išla tam s Filipom, počas festivalu ale stretla ďalších asi milión kamarátov a známych. Druhý večer sa najprv pripila z vína s bývalým spolužiakom Petrom, ktorého hlasné správanie Filipovi liezlo na nervy, potom sa im stratila v dave pred hlavným pódium a nakoniec na chvíľu zadriemala, opretá o cisternu s pitnou vodou. Keď sa prebudila, hneď pozrela na mobil. Na obrazovke svietilo niekoľko neprijatých hovorov, z toho štyri od Filipa. Okrem toho nad ňou stál neznámy mladík.

„Ahoj, si tu sama?“

Júlia neodpovedala ihneď. Keď prišla ráno do stanu, Filip spal a Marka už do konca festivalu nevidela.

Zazívala.

„Asi už pôjdem domov.“

Pozrela na mobil. Bolo len niečo po pol jednej, na stole ju ešte čakalo celé pivo. Nechcela ísť ešte domov. Chcela sa len hýbať, niekam ísť, niečo nové zažiť. Presne tak, ako vtedy po koncerte St. Vincent. Teraz však už žiadnu hlúposť urobiť nemohla. Nechcela. Kráčali prázdnu ulicou. Marek býval o panelák ďalej ako ona s Filipom.

„Akurát čítam jednu knihu, ktorá by ťa mohla zaujať.“

Vo Farhofe sa mu zdôverila, že za posledné mesiace sa v nej čosi zmenilo, nevie, čo sa presne stalo, ale začala pociťovať úzkosti, ktoré silneli, keď bola sama doma. Zatiaľ čo Filip brigádoval v tlačiarňi a ona mala voľno, preležala celý deň

v posteli, fajčila a prokrastinovala. Rozprávala sa s ním o tom, ale on by jej vedel pomôcť jedine vtedy, keby skutočne chcel. Psychologické články na internete, ktoré si pred spaním čítal a robil si z nich poznámky, zatiaľ pomáhali len jemu a ju už unavovalo, že si v nich každý týždeň našiel novú diagnózu. To TY by si mal ísť študovať psychológiu, určite by si zvládol dve školy naraz, vravela si občas, ja by som stále chodila do roboty, varila, prala a živila ťa. Neprekvapilo by ju, keby sa onedlho stal poverčivým a začal veriť horoskopom.

„Možno si ju prídem zajtra k tebe zobrať,“ odvetila a hneď nato zistila, že vchod s číslom 46 práve minuli. Čakalo ju ešte niekoľko metrov a niekoľko sekúnd na to, aby sa znova nechytla do pasce. Nechytí sa. S Markom sa hneď teraz rozlúči a do bytovky vojde zadným vchodom.

„Poď si ju zobrať teraz. Zajtra ráno idem behať, potom pôjdem von so psom a poobede ma prídu pozrieť rodičia.“

Júlia nemala síl premýšľať a reagovať, kráčala teda ďalej. Dá si väčší pozor, už sa poučila. Zoberie knihu, pohladí baseta Basquiata, rozlúči sa a odíde. Keď sa ráno Filip prebudí, bude ležať vedľa neho, on sa otočí na druhý bok a spokojne zaspí znova.

Keď sa ráno Filip zobudil, miesto vedľa neho bolo prázdne. Vstal, odtiahol žalúzie a zamieril do kuchyne. Na chodbe zacítil vôňu kávy. Júlia sedela za stolom a miešala horúci nápoj.

„Prečo si tak skoro hore?“

Dal zovrieť vodu na čaj. Júlia vyzerala zničená, akoby nespala vôbec. Navrhol jej, nech sa ešte vráti do postele, bola sobota a len pár minút po ôsmej. Dnes môže ísť nakúpiť výnimočne on.

„Pijem kávu. Už by som nezaspala.“

Keď si Filip zalial čaj, Júlia akurát dopila. Vstala a zamierila do kúpeľne, silený tón jej úsmevu Filip nezachytil. Napadlo mu, že by sa poobede mohli ísť prejsť do parku. Z kúpeľne sa ozval prúd tečúcej vody.

„Počúvaš ma?“

Filip akoby precitol, v duchu si rýchlo sklopil uši a dvakrát si po nich ťukol prstami. Reset.

„Jasné, že ťa počúvam,“ odvetil a dúfal, že sa ho nespýta na názor. Hovorila mu čosi o tom, ako ju jej nadriadená vždy kontroluje a pripomína jej, aby sa viac snažila pri komunikácii so zákazníkmi. Nespýtala sa, ďalej kráčali parkom mlčky. Rád chodieval do prírody. Svoju oázu v betónovej džungli našiel v ma-

lom parku na severnom konci sídliska. Na prechádzky chodieval hlavne doo-
beda, keď bola väčšina psičkárov ešte v robote. Sedával sám na lavičke, pozeral
po ľuďoch, premýšľal a analyzoval. Júlia mala rada hluk a ruch mesta, on mal rád
ticho. Mlčanie si každý z nich vysvetľoval po svojom. Podľa neho bol hlavným
problémom ich vzťahu jeho *overthinking*, znova tomu podľahol, ale keď sa ho
zbaví, bude všetko tak ako kedysi. Zatiaľ nevedel, v čom má jeho nekonečné ana-
lyzovanie korene, ale určite na to čoskoro príde. Júlii o svojom probléme zatiaľ
nepovie, nikoho pomoc nepotrebuje, poradí si sám. Podľa nej bol ich hlavný
problém jeho sebeckosť, jeho plány, jeho tvrdohlavosť, jeho vymyslené neurózy,
vždy najprv on a až potom ostatní. Dlhšie už vedela aj to, že aj ona má prob-
lém a možno vážny. Možno začne chodiť na terapie, veľa jej známych chodilo
ku psychológovi. Filip si snáď konečne všimne, že niečo s ňou nie je v poriadku.
Tiež by mohla obmedziť alkohol. Keď sa vrátia z prechádzky, začne študovať tú
Markovu knihu. Mohla by si od neho vypýtať rady aj osobne a hneď – oproti nim
sa po lesnej cestičke vliekol Basquiat a za ním sa vliekol Marek. Ako sa k nim
približoval, priala si, aby včerajšiu noc ľutoval tak ako ona. Aby sa len pozdravili,
prešiel by okolo nich, akoby sa nič nestalo, a stratil sa medzi stromami. Zatiaľ
vždy, keď sa stretol s Filipom v HaDe, sa zdržal viacnásobných narážok, hral
svoju úlohu dobre, aj keď Júlia vedela, že ho to muselo stáť veľa námahy. Baset na
ňu vyskočil, zaštekala, krútil chvostom. Marek ich pozdravil, no čo, na prechádzku
ste sa vybrali, hej, trochu sa prevetrať (Filip), ale už pomaly ideme domov, začína
poprchávať (Júlia). Ak by bola konverzácia ešte trápnejšia, už by jej to prekážalo
a Filip by mohol začať čosi tušiť, ale ani jeden z nich ju ďalej nerozvíjal. Keď sa
im Marek stratil z dohľadu, začalo skutočne poprchávať. Poberali sa teda domov,
len o chlp ušli hustému jesennému dažďu. Do konca dňa si obaja robili svoje veci,
Filip pozeral film a počúval hudbu, Júlia čítala požičanú knihu a lúštila krížovky.
Večer mali sex, ktorý si veľmi neužila. Filip zaspal prvý, ona zaspala až po polnoci.

Nedeľa bola chladná, sychravá a o desiatej sa na niekoľko hodín spustil hustý
lejak. Júlia sedela na balkóne a fajčila. Cez biele plastové dvere nenápadne sledo-
vala Filipa, ako nervózne chodí po kuchyni a hľadá zapaľovač. Keď ho našiel,
videla, ako vychádza z bytu. Neprišiel fajčiť k nej, vonku pred vchodom vyfajčí
aspoň tri cigarety, vráti sa do bytu a ďalej sa s ňou nebude baviť. Už to nemohla
dlhšie držať v sebe a povedala mu pravdu o piatkovej noci. Bolo jej ho ľúto, ale
rozumela aj sebe. Možno to celé ani nebolo o ňom, možno je skutočný problém
niekde úplne inde. Možno je skutočne bosorka, sebecká rovnako ako on. Nebola
si už istá, či má ešte význam bývať v spoločnom byte. Možno sa problém vyrieši
bez rozhovoru, rozísť sa chceta už viackrát. Filip stál pred zadným vchodom
a zamyslene pozeral na parkovisko pred sebou. Z vchodu oproti vyšiel Marek

so psom, v ruke držal dáždňik. Filip cúvol do vchodu tak, aby si ho nevšimol. Ďalej premýšľal a jedným očkom ho sledoval, ako kráča smerom k parku. Júlia. Po dvoch rokoch ju chcel požiadať o ruku. Zopár dní sa s ňou nebude baviť, ešte ju trochu potrápi a potom sa porozprávajú. Mozgové závitý pracovali na plné obrátky. Možno si to všetko privolať sám. *Naše myšlienky vytvárajú akési energické vzorce alebo stopy v našej realite a tým ju zároveň pomáhajú utvárať naprieč časom.*

A

variácie.
variácie.
variácie tých, ktorí... alebo ktorý... zanechal dekubit aj v trezlivých.
v zalomení
bez slova, len opretím pohľadu do mňa si
povýšil zvuk
na božstvo
a mňa nechal v záblesku tvojich výdychov.
som kurva(túra) tvojich skíc
odsúdená do priestoru

B

po večeroch, keď už všetci spia o vzletných pádoch, váhavej chôdzi a nežnom
praskaní
kôry
ja stále s rohami na čele
tmou snúbim čiary na svojej dlani. oboch
schádzam si aj škriabem, vydychujem a ležím si hlavne
teba
tu a teraz a prosím, prosím, prosím
nenechaj sa toľko
prosiť
len príď. a absenciu pozornosti mi venuj po svojom otcovi.

C

v rozliatom mlieku po obruse stola stúpa mucha
v parafráze na
zlozvyk:
– páčiš sa mi
– viem
a predsa s trochou vína
(ma) bedrami rozbíjaš do mojich, pritláčaním

o stenu
ako prioritu
(vzdych v medzierke medzi prstami)
„... som len ukrižovaná Afrodita skrytá pod palubnou doskou tvojho auta.“

D

v záhradách zla žiarim simplicitou, ktorú v pieskoch skrývam
aj pred Bohom
v cudzích bytoch tancujem prázdny tmám
skrútený
pokrivenou krivkou bytia aj dogiem

E

do linky tvojej tváre (z profilu) vepisujem
len svoje ďalšie významy. zlomené krídlo ako signatúru nechťom
otlačím do tvojej hrude. napadá mi:
pozostatok odtlačku
vymretého
v kameni:
..
.
ale kým dýchaš, tak asi žiješ.

Menej mužné úlomky dažďa

*Vlhkosť jesene mrzne za oknami. Lístie kolosálne hnije, páchne zeminou. Sme spolu...
... a záber na mesto: v agonickom výkriku farieb sa naň rúca súmrak.
Ležiš odovzdane. Akoby len pre mňa. Snažím sa ťa namaľovať.*

* * *

Zanedbala sa a vedela to. Kedysi mala imunitu, psychickú aj fyzickú úroveň.
Snáď aj dôveru rodičov.
Dnes škatuľku mentolových cigariet, po imunite a na nohe niekoľko
rozklíčených kurích ôk.
Naplo ju. Len nevedela, či zo seba samej alebo zo spomienky na neho (a jeho
obnaženého vtáka).

* * *

*Odpíjam si z téglíka kávy. Čakám ho tam, kde sme sa dohodli, že ho čakať mám.
„Si tam?“ napísal.
„Samozrejme.“ Odoslať.
„Pretože ja tiež.“
Vyhliadnem spoza rohu. Pravda. Bol tam. Lenže nie pri drogérii, ako sme sa
dohodli. Bola to banka, len o kúsok vyššie. Samozrejme. Celý on.*

* * *

*Šepkanie spomienky... A stromov za oknami. Niekde v dialke. Ako zabudnuté...
Prebudila sa zo sna. Zažmurkala do svetla.
Vstala, obliekla sa.*

* * *

*Počul som ju, ako vraví: „Môj brat je trochu... iný.“
„Okej.“
„Povedala by som, že odhalil fragmenty ženstva. Toho svojho.“
Odpovedanie tichom. Pohľadom upretým do tváre. Fľašou vína vytekajúceho na
zem, ktorú kvôli ťažobe stúpajúceho dymu cigariet nemá kto zodvihnúť.*

* * *

Nahá sedí pred triedou výtvarníkov a prihovára sa nedošúpanej mandarínke, usychajúcej na okennom parapete v ateliéri. Dážď bubnuje na okná, jej chlad na bradavky a mandarínka schne, vraj len tak, kamsi do prázdnoty.

V skutočnosti ju však ona až tak nezaujíma. Prázdnota je predsa banálna. Je fuč, stačí sa len zamilovať, opiť, blbnúť alebo zaspáť. Akýkoľvek čin je medicínou proti nej. Zaneprázdnenosť vakcínou. A ona je dnes múzou, chabou ako jej mandarínkové rozptýlenie.

Objímaš inú. Privoniavaš k jej pokožke akoby bola moja, no necítiš ma v nej. Dokonca ani keď ju ochutnáš.

Papier ktoréhosi z výtvarníkov sa pod náporom línií šklbe do daždivého ticha.

* * *

Prehovor sestry z minulosti: „Keď už bolo po všetkom, čakala som na autobus domov. Slnko práve zapadalo: asi sa mu príliš nechcelo, zubami-nechtami sa mi škriabalo po tvári, nie a nie zapadnúť.

Prišlo mi ľúto mŕtvolky na ulici, ktorej identitu už nebolo také ľahké určiť. Sivá srst' sa jej občas zavlnila vo vetre, keď okolo nej ľahostajne prefrčali ďalšie autá. Ako krvou polepené trsy trávy.

Mačka? Veľký potkan, malý pes?

Ktovie.

V tej chvíli mi napadlo obrátiť sa na Boha spolu s mŕtvolkou aj s tým nešťastím, čo som už mala práve za sebou. Mala som šesťnásť. Bola som po prvom rozchode. Stále panna. Došli mi cigarety. A smiať i plakať od zúfalstva sa mi chcelo súbežne. Dôvody na to boli skôr nekonkrétne. Abstraktné, skoro ako tá mŕtvola rozfíknutá po ceste...”

* * *

– Odišiel.

Nevyslovené „kto?“ ovislo z jej mihalníc.

– On.

Prehltajúce nadskočenie v jamke na jej krku: – Kam odišiel?

Ticho.

Pokrútenie hlavou. Sveta. Zaslzenie dvoch párov očí. I okna dažďom.

* * *

Keď už bolo po všetkom, privoňal k môjmu krku, plesol ma po zadku a odišiel do kúpeľne. Ja po vodu do kuchyne. Vedel som, že to bola naša rozlúčka. Zahral som trápnu formu:

– Premýšľam, že sa tomuto začnem venovať aj profesionálne, čo povieš? Možno si založím živnosť.

A on mi na to vraví, kým si z penisu zmýval argumenty nášho kontaktu a moje posledné panenstvo: – Nuž, tak to by si bol najlepší vo svojom obore. – Odprevadil ma ešte domov. Ale celú cestu sme už neprehovorili. Aspoň inak než cynicky. Len sa ma spýtal na sestru.

* * *

Sedela na balkóne. Mesiac žiaril jasne. A tak k nemu pripálila i vyhasnutý konček svojej cigarety. Najskôr si asi pomyslel, že nebude mrhať svojou žiarou na ňu, keď ona sa aj tak venuje len svojim vlastným myšlienkovým pochodom miesto neho. Sebec.

Vdýchl, vyfúkla. Dym stúpala, mesto spalo. Aspoň na jedno prižmúrené oko. Pod rúškom zahmlenia a zimy. Pod jej nechtami. Premýšľala: čo takto previnenie svojej duše na dnešnú noc zhodiť z balkóna? Tak nehumánne spolu s obhoreným špakom cigarety. Ráno ho nájdu. Na chodníku. Alebo v inovátoú potiahnutej tráve. Budú ležať mŕtvo vedľa seba ako Romeo a Júlia. Tragický príbeh. Mŕtva láska. A jej život.

Až ju z toľkého sentimentu dojatie podpichovačne bodlo do srdca.

Si hrozná mrcha.

Ale ona to tak v skutočnosti nemyslela.

Špakom nakoniec aj tak dokreslila vlastné ryhy do zaneseného popolníka na parapete okna a odišla spať.

* * *

– Určite nie je gej, tým som si stopercentne istá.

– Bozkával sa so mnou.

Zúženie zreničky oka, vyprázdnený pohľad vrhnutý z okna a spadnutá sánka. Zo záchoda sa ozvalo hurónske dávanie akejsi našej spoločníčky. Práve sa prebrala.

* * *

Vlasy stiahla do copu. Cucfleky nad svetrom dnes vystavila svetu. Chcela byť slušnejšia. Úprimnejšia. Chcela byť milšia. Morálnejšia.

Chcela mať disciplínu, nielen vo svojej tvorbe, ale aj vo svojom správaní.

A hlavne pred ním. Aj keby sa na večkách mala zasa zosypať – na to kašľať. Tie kachle sú chladnejšie než on, pravda, no aspoň čušia.

Esemeska od brata: Chcem byť s tebou.

* * *

*Sestra mu odpísala: Aj ja chcem byť s tebou.
Potom už neodpísala.*

* * *

Spomínala:

– Po celý čas som si myslela, že ho ľúbiš.

– Ak s ním ideš po hrádzi, oproti vám kráča starý manželský pár vo veku asi sedemdesiat, možno osemdesiat a on povie: „Toto sme my o päťdesiat rokov,“ tak mu asi nie si totálne u riti, však?

Po chvíli ticha s povzdychom: – Pravda, myslím že nie.

Prechádzala cez ulicu:

Počula len zapískanie. Auta.

Obzrela sa. A zbadala. Seba. Svoje ja. Ktorým už len bola. A reflektory. Auta. A ešte precitnutie. Niekde na bedrách.

Tam.

Kde si ma raz

držal

ty.

Tam.

Kde zostala už len

hnijúca

pomliaždenina

a potreba

nového umelého

kľbu...

* * *

– Rada by som bola lepšou osobou, – zašepkala k spiacim hviezdám. Žmurkli.

Žmurkali. Závesy sa hmýrili... Ako dúhovky jeho krásnych očí. Vyrastala s nimi od narodenia a ešte skôr.

... jej jediný muž... jej priteplený šampión...

Hurónsky smiechu.

Šepkanie spomienky... A stromov za oknami. Niekde v diaľke. Ako zabudnuté strapce.

Ale nepochopil si.

Ja

som skutočne

chcela byť

s tebou...

... hrozna...

„Chcem teba. Nikoho iného, nič viac a nič menej. Len. Teba.“

... a ešte dážď... padajúci...

Vlasy jej spadli do tváre. Zakryli úsmev. Sentimentálne hatlaniny. „Dostanem z nich akurát tak cukrovku.“

Brechot. Vreskot. Smiech. Opitá sa zavesila do jeho kostnatých ramien: „Fakt si sa mal narodiť ako slečna...“

... a zázraky. Súrodenecké...

* * *

– Prebúdza sa...

* * *

Šepkanie spomienky... A stromov za oknami. Niekde v dialke. Ako zabudnuté strapce hrozna vo vinici. Zelenej. Ako zázraky. A ešte zlatý dážď...

Otvorila oči.

14:25 a koruna stromu sa hrá na svetelnú mušku za bieleho dňa. Mrví si slnko medzi listami.

– Tak sa robí blik, však? – spýta sa radšej len (detskou) myšlienkou. Usmial sa. Svieti a zhasína. Na bielom strope. – Neodpovedá. Len si ďalej tíško šumí svoje do trávy...

– Len počúvaj, – zašepkal brat.

A tak ho poslúchne.

– Špičkami prstov poštekli trsy trávy, – vraví ona.

– Tie sa zachvejú, – odpovedá.

– A možno len ony poštekli mňa.

Video game, fotografia a pre(d)let

Hľadiš na fotografiu. Niečo ti dýchne na pokožku... Asi len spomienka.

* * *

– Ten film je až od pätnástich. Samé vojny, strieľačky už od úvodných titulkov, ľudia si tam krky nabodávajú na koly, odsekovávajú im hlavy, krv postrieka všetko. To nie je pre deti.
Zahľadím sa na neho s pocitom hluchého pohľadu. – A účinkujúci na druhej strane? Dosiahli plnoletosť?

* * *

Centrifou otláča bodky do rýh na toaletnom papieri. Umenie si svoje mýto nevyberá. Vlasy zhrabla za ucho. Modrú vymenila za červenú.

Dospieva v dievča.

Sestra, zašepká vonku.

Leto medzi dverami. Neslušné. Bláznivé. Zvláštne. „Vojdi alebo odíď,“ povedalo by... ale vieš, že nepovie. „Si fascinácia.“

– Tak ako k tomu vôbec došlo? – spýta sa, zeleň v očiach o dianie zelenšia.

Usmejem sa (prečo vždy skloníš pohľad?). Spomeniem si, ako sa k nemu skláňam a myslím „balerína“, jemu šepkám „Naša pieseň.“

– Keď si mi ju vtedy poslal, púšťal som si ju stále dookola.“ A to bol len útržok...

* * *

Sú slová, ktoré hmotnosť naberajú vplyvom času. Chudnú z vetra.

„Nechaj mi, prosím, posledný kúsok.“

„Koláča?“

„Mňa.“

* * *

Melancholická hudba (to je jedno, proste si ju predstav).

* * *

– Dosť mi chýbal. Bolo to s nami komplikované, vieš? Boli sme spolu a zároveň nie oficiálne. Rozišli sme sa... a stále spolu tak nejako paktovali. Na druhý deň sme maľovali v prírode. Príliš mi to nešlo.

Prišiel k nemu, povedal: „Poď na koňa.“

– A tak so mnou na chrbte chodil po Pánskej záhrade. Ja s rukami vôkol jeho krku, on dlaňami na mojich stehnách. Z doslovného nadhľadu: jeho. Ten mi na rozdiel od neho chýbal.

„Neškrtím ťa?“ spýtal sa ho do vlasov. Len z udalostí predošlého dňa – pre každý prípad. „Nie,“ odpovedal kráčajúc s ním ďalej.

* * *

Stále v plenéri: „Obaja ste úplne rozdielni! Kým vy, Adrián, nepremýšľate nikdy a absolútne nad ničím, konáte impulzívne prv, než by ste čokoľvek premysleli, vy, Kristián, nad všetkým premýšľate až príliš. Ste protiklad. Spolu vyvážení.“ Smiech z oboch pólů. „Práve včera mi to vyčítal,“ smeje sa. Potom aj smerom ku mne.

Ja prevracajúc očami (smejúc sa teda tiež...). Skôr smerom k ruke s ceruzkou na kolenách a nepeknej kresbe.

* * *

Spánková nežnosť stále utkvela v látke. Trochu ako rozospatosť. Aj cez rozmazanú perspektívu a postrapatenú mäkkosť vlasov ťukáš do klávesnice.

Povedzte mi ešte niečo o nás.

Keď sa už nepoznáte lepšie, aspoňže vás na chvíľu tak poznajú iní...

Čo myslíte?

Ale nevieš.

* * *

Aj to, že zomrela, ti oznámi on. No tebe sa do telefónu nerozplače.

* * *

Rozkokošená, rozvalená sa ti smeje na posteli. Od smiechu až vreští. Zaslzené oči, no k stropu dolahne až výkrik. Potom sa chechoce cez zuby a štrbinku pod zatvorenými viečkami. Na chvíľu cez ňu vykukne. Na teba.

Ďalšia povodeň smiechu, krčové otáčanie k stene.

Pokrútiš hlavou, spod pier aj nosa ti vyfúkne úsmev ako svetlo spod oblaku:

„Koza.“

* * *

Osemnásť. Pod oparom vína zabúdaš poslednú hlásku svojho mena. Tvoja „premyšľavá“ povaha sa rozplýva. Dnes prepúšťa. Dnes je spontánna. Vytáča jeho číslo. Pod oblúkom tunela ťahá vietor silnejšie. Aj studenšie. Nezdvíha. Odkazová schránka: „Zavolajte neskôr alebo zanechajte odkaz...“ Tých zanechávam už dosť na papieroch adresovaných nikomu. Lapanie po dychu: *asi už odchádza (vždy sa vracia v inej forme)*. Zvnútra vyvrátenia.

* * *

Pretriezvenie:

– *Máme ťa radi!*

Monotónne: – *Aj ja mám rád vás.* – *A rýchlo dodáva*: – *Teda aspoň teba, Natália...*

Výmena pohľadov. Zlomyselnosť. Pousmianie.

* * *

Hľadiš na fotografiu.

Dotýkaš sa ho

končekmi prstov. Vždy inej forme.

Katarína

Cigán, čo viedol psy, mal čelo vyduté ako neandertálec. Temeno klenutej lebky mu pokrývali masťné vlasy siahajúce k ramenám. Oblečený mal dlhý plstený kabát a čierne nohavice. Stiahnuté boli širokým, koženým opaskom, na ktorom obťahoval britvy. Nič iné ho nezahalovalo. Chodidlá mal bosé a zo šlachovitého tela mu vystupovali oblé bedrá. Namiesto oka mal vráskavú priehľbeň, z nej mu vyvierala akási žltkáva mlieč priťahujúca muchy. Štyri psy za ním kráčali ako ovečky. Boli previazané tenkým povrázkom, stiahnutým okolo cigánovho zápästia. Zašlý kabát psom imponoval. Za tie roky napáchol psinou. Žiaden z orechov netušil, že sa každým krokom približujú k porážke. V osade im tupou stranou sekery pretnú švy na lebke a ružové jazyky im budú nemohúco visieť spomedzi papúľ. Tento zástup spoločne stúpala krajinou hore kopcom. Bolo skoré ráno a celú noc sa k zemi spúšťal chladný dážď pretkávaný kamencom. Slnko prerážalo nízky beztvary pruh oblakov a zlovestný atrament už ležal len nad špicatým reliéfom hôr. Z vozovky stúpala hmlovina, zahalujúca cigánove bosé nohy. V polovici strmého kopca karavána zastala. Cigán sa díval na prechádzajúce auto, v ktorom sedeli dvaja muži. Jedným z nich bol Jozef.

Kameňolom bol pár kilometrov po hlavnej za odbočkou do osady. Rozliehal sa v južnej časti hory. Tá bola posiatá hustými borovicami, smrekmi a v nižších častiach rástlo zopár košatých dubov. Vďaka častým lejakom sa v lome zelenala každá škára či rozsadlina. Jozef k ťažbe nastúpil, keď mal dvadsať. Už vtedy mal dvoj škatuľkový návyk a opálenie podľa kombinézy. Práve láska k tabaku ho napokon pripravila o jeho najdrahšiu hru na gitare. Vždy po večeri sa doma zavrel do spálne a hodinu rozoznieval medené struny. Toho dňa sedel v sklade výbušnín a pripravoval dynamit na odpal. Steny boli oblepené plánmi lomu a bezpečnostnými pokynmi varujúcimi pred chybnou manipuláciou s výbušninou. Do dverí vošiel s tlejúcou cigaretou, na ktorú zabudol, a dym si už ani nevšimol. Činnosť ho úplne pohltila. Popol na špičke sa zrazu uvoľnil a šedivý poprašok poletoval vzduchom. Cigareta nasledovala hneď za popolom. Ak by padla na drevenú podlahu, nič by sa nestalo. Zasiachla ale drobné množstvo dynamitu v Jozefových rukách. Ozval sa výbuch. Okná na sklade vyrazilo a črepiny metalo na metre. Syty štiplavý dym klesal k zemi. Zdesení muži zanechali všetku prácu a s búšiacimi srdcami sa ponáhľali k nízkej budove, z ktorej sálalo ako z komína. Nechápali, akým zázrakom nevybuchli všetky trhaviny.

Prvý k Jozefovi vtrhol Milo. Našiel tam ležať torzo skučiace od bolesti. Skrz plač a nadávky sa Jozef snažil rukami postaviť z podlahy. Jeho snaha bola ale zbytočná. Tam kde bývali jeho ruky, boli len deformované kýpte s náruživou pul-

zujúcou krvou. Milo si z členkov uvoľnil gumené sťahovadlá, ktoré nosil kvôli voľným spodkom nohavíc. Muži tlačili nepríčetne sa metajúceho Jozefa k zemi. Milo všetkou silou stiahol provizórne škrtidlá. Vlhké rameno prinútilo jedného z mužov obrátiť svoj zrak smerom k stropu. Spomenul Ježiša, keď to uzel. Svoju hlavu dvíhol aj Milo. Videl dve rozprsknuté flaky zo zvyškov mäsa a kostí, pripomínajúce snečné kotúče s britkými cípmi.

Zadné sedadlá auta pokryli priehladným igelitom. Položili naň Jozefa. Zapadli však do hlbokých brázd z červeného ílu. Tie vyryli prechádzajúce nákladné vozidlá a nočný dážď. Muži povyskakovali a snažili sa auto vyslobodiť. Zrazu začuli hlasné trúbenie vétriesky. Jej mohutné pneumatiky sa stareckým krokom sunuli do strmého zrazu. Milo priskočil ku kabíne a zvestoval šoférovi, čo sa stalo. Ten sa s vypleštenými očami prizeral mužom zápasiacim s masťou zmäknutou hlinou. Jozefa naložili na korbu. Jeho telo bolo ako zuhoľnatené. Belobu chladného vnútra skrývala vrstva sadzí. Milo začal stláčať jeho hrud'. Nahlas počítal. Razancia vyslovovaných čísel sa strácala spolu s rastúcim Milovým presvedčením o zbytočnosti jeho snaženia.

Prvýkrát ju stretol pred nemocnicou. Nevenoval jej pozornosť. Bola len náhodným tieňom, ktorý sa mihol v kútiku oka. Muži fajčili jednu za druhou a väčšina z nich bola stále v šoku. Kolovala medzi nimi ploskačka teplého rumu a Mila po každom glgu triaslo od hnusu. Z lomu po nich poslali auto, no čakali naň už vyše hodiny. Milo cigaretu zahasil na kovovom ráme lavičky a ohorok hodil do koša. Plný nos si zovrel dvoma prstami a poriadne fúkol. Od vdýchnutého dymu mal nozdry plné sadzí. Vtedy si všimol krv, ktorú mal ešte stále pod nechtami. Nechal mužov pri fľaške a odišiel na záchody. Vo vriacej vode si šúchal ruky, z ktorých stále stekala do odtoku špina. Vtedy to na neho doľahlo. Nikdy nevidel toľko krvi a sám bol prekvapený svojou duchaprítomnosťou. Zalial ho studený pot. V žalúdku cítil alkohol, bublavo sa vracajúci do krku. Otvoril jednu z kabínok, sklopil dosku a chvíľu tam len tak sedel. Pozeral na biele kachličky. Rozplakal sa.

Jozef sa ňou tu a tam pýšil. Milo nikdy nepočul pravdivejších slov. Katarína stála na chodbe a hrdzavé vlasy mala zviazané v ťažkom vrkoči. Túto módu u miestnych žien nevidal. Jej krásy táto dedina ani nebola hodná. V bode, kde sa vlasy spájali v pletenec, mala hebkú pokožku, z ktorej vystupovali jemné kontúry svalov držiacich hlavu vzpriamenú. Díval sa na ňu. Stála mu chrptom. Zhovárala sa s lekárom zodpovedným za život jej otca. Opisoval jej kožný rez, prerušenie mäkkých tkanív, nervov, ciev a napokon kostí. Končatiny oddelili medzi kĺbmi a ľavú ruku mu pre zdevastované šlachy vzali až pri lakti. Stála meravo a cez celú chodbu bolo počuť jej vzlykanie. Lekár odišiel a ona sa celá skormútená usadila v chodbe páchnucej po akejsi sladkastej masti. Hlavu mala položenú v dlaniach. Milo k nej podišiel. Mala zelené oči, nad ktorými sa skveli dokonalo vytvarované poloblúky hustého ryšavého obočia. Medzi nimi sa nachádzala drobná tienistá priehlbinka

veľkosti špendlíkovej hlavičky, tá jej ostala po kiahňach. Milo nedokázal od toho miesta odtrhnúť oči. Chcel sa ho prstami dotknúť a po chvíli už netúžil po ničom inom. Krajšiu ženu v živote neuzrel.

Slovo ďakujem zopakovala snáď tisíckrát. Sedel na gánku a hojdal sa na starej stoličke. Prešli dva týždne, odkedy ho ubytovali v rozpadajúcom sa dome, ktorý obýval správca lomu predtým, než pretrasovali cestu. V murovanom dome nebola žiadna električka a každý večer trávil rovnako. Pozorovaním tmy. Poznal jej farby, chute, vône. V noci čiernej ako roztavené sklo sedel sám do pol pása nahý a jediným svetlom v dome bola dočervena rozpálená špička cigarety medzi jeho prostredníkom a ukazovákom. Prvý večer hľadal v dome sviečky. Našiel len drevenú škatuľu ležiacu v rohu starej kôlne. Spodok bol prevlhnutý od hliny a vo vnútri našiel divnú masu zliateho stopeného vosku, ktorý pojedali šváby. Za tých štrnásť dní si zvykol. Kraj pôsobil zlovestným dojmom a v mesačnom svetle sa pred Milom dvíhali desivé pokrútené tvary. Nič však nebolo horšie ako tie psy z osady. V tichu precitli. Uvedomili si nemožnosť úniku. V zúfalej agónii vyli na mesiac. Šiel si ľahnúť. Obrátil sa na bok a vankúš si tlačil na uši. Veril, že ten trúčlivý hukot v jeho hlave ustane. Premýšľal nad ňou, než zaspal. Ani netušil, ako ju pozval von. Vytie našlo konca a jediné, čo rezonovalo, boli súhlasné slová precedené jej krojenými mäkkými perami. Videl tú priehľbinu medzi jej očami.

V noci znova pršalo. Ťažké kvapky šuchotali v korunách stromov. Vysoký žerjav v lome zasiahol blesk. Mila ten rachot prebudil a viac nedokázal zaspáť. Posadil sa na posteľ a v okne videl blikajúcu žiaru, miznúcu v sekundových intervaloch. Keď ráno kráčal kopcom, po búrke už nebolo ani stopy. Ostré slnko páľilo, no tretina topánok s kovovým špicom sa aj tak stále strácala v hustom blate. V zákrute pred rampami si všimol hnedý chvost stromovej užovky strácajúci sa v kalinách učupených pozdĺž starej cesty. Jeho telo sa vynorilo z húštiny neďaleko toho skladu. Tam už panoval čulý pohyb. Dvaja muži stáli na rebríkoch a na ústach mali papierové rúška. Špachtľami čistili mäso vpečené do stropu. Milo chvíľu pozoroval zuhoľnatené drobký, klesajúce k zemi. Z tranzu ho vytrhla kvílivá siréna, po ktorej nasledoval otras berúci stabilitu z nôh. Zo skalnej steny sa zosypali masívne kamenné kryhy a lom zahalila sivá hmlovina, ktorá niesla dráždivú pachuť vápenca. Milo si vyčistil hrdlo a pobral sa do práce.

Modré šaty zahalovali jej opálené telo. Vlasy mala vyviazané do uzla a k čeľustným kostiam jej padali uvoľnené kadere. Spodný lem šiat bol tmavší a znateľne vlhší od zvyšku látky. Nad pravým prsníkom mala v šatách svorkou upevnenú brošňu. Bol to akýsi obľý epoxid, v ktorom bola zaliata drobná vetvička šípok. Včera ju nemala a Milo to vnímal ako prejav náklonnosti. Venovala mu silený úsmev, no v jej očiach sa zračila únava po prebdení noci. S Jozefom to nevyzeralo dobre, aj keď lekár nazýval jeho situáciu šťastím. Možno mal pravdu. Ak by neboli výbušniny uskladnené v chatrči z dosák nasiaknutých dažďom, bohuveľčo by ostalo na oškrabávanie.

V dedine nebolo čo robiť a Milovi neprišiel nápad vziať Katarínu do miestnej krčmy na pivo a poldeci rumu ako práve rozumný. Preto spolu hodnú chvíľu kráčali uličkami lemovanými nízkymi murovanými domami. Brámkami lomcovali o dušu štekajúce, besné psiská. Na ich povel sa v okenných rámoch zjavovali siluety starých žien. Zakrývali sa záclonami a pozorovali každý krok páru. Milo tým psom v duchu želal, aby si ich našiel ten cigán. Katarína ho zrazu chytila za ruku a ťahala ho niekam k hranici lesa. Podvečer začínal byť chladný a na vrcholoch nízkej trávy sa objavili kvapky rosy. Viedla ho k pastvine, ktorá sa tiahla pozdĺž potoka. Bola zazelenaná čerstvými výhonkami, ktoré prerastali hnedasté strniská starých nahnívajúcich trsov. Voda v potoku bola číra a v neskorom slnku mala ružovejúci odtieň. Dno bolo vystlané belasými kameňmi, v ktorých sa kdetu ligotalo svetlo. Brehy boli zmáčané a tí dvaja museli opatrne našľapovať, aby hlinitá žaburina nepohltila ich členky. Za pastvinami sa rieka rozšírila na pár metrov a jej hladina klesla. Prijemný vietor hompáľal koruny dubov, topoľov a myriady nízkych kvetov záružlia. Sadli si na mohutnú oblú skalu. Katarína prstom ukázala na podmytý kmeň vrby, ktorý mal v sebe tiahlu dutinu. V krdľoch odtiaľ vylietavali modrasté včeláriky. Ich krídla freneticky kmitali a vydávali bzukot ako včelí úľ. Milo sa pozrel na Katarínu. Upierala sa k tým húfom a na tvári mala vlúdny úsmev. Vyzula si topánky. Tok jej siahal ku kolenám. Zovrela dlane a vodu vyšplechla smerom k Milovi. Na jeho košeli sa objavila tmavá škvrna a z nosa mu stekali kvapky. Z jeho prekvapeného úškrnu sa začala nekontrolovane smiať. Milo útok opätovoľ končekmi prstov a na jej šatách sa zjavili frkance čiernej. Ovládla ich detská radosť a jej trápeniu sa aspoň na chvíľu uľavilo. Milo sa k nej priblížil na pár krokov. Pritiahol Katarínu k sebe a objal ju okolo ramien. Mokrou rukou ju hladil po líci a prstom jej prešiel po jamke v strede brady. Katarínino podvedomie súhlasne kývlo hlavou. Pobožkal ju. Jeho dvorenie vyslyšala a po pár mesiacoch sa mu sľúbila. Jej prstenník zdobil krúžok zlatej farby, v ktorom bol osadený drobný číry kryštál s ostrými hranami.

Nasledujúca jar bola chladná. Bol už takmer apríl, no tráva bola po ráne stále pokrytá bielou inovaťou. Milo žil v Kataríninom rodičovskom dome a díval sa na mizériu jej otca. Ten väčšinu času strávil v zhrbenom posede na stoličke a uprene sa díval na gitaru opretú v kúte. Katarínu trápil otcov chrup. Kedysi mal Jozef jednoliatie žiarivé zuby, ktorých dokonalosť narúšala len jemne vykrivená stolička. Teraz boli pokryté žltými škvrnami od cigariet a jeho jedinou hygienou boli mentolové žuvačky. Bolo jedno, koľko ich zožul, z úst mu tiahlo aj tak. Bola presvedčená o zakorenenej hnlobe v jeho ústach. Zanedbané neboli len jeho zuby. Odmietal sa umývať. Jeho póry boli udusené mastnotou. Jedného dňa ho Milo nasilu vyzliekol. Jozef sa vzpíeral a snažil sa Mila udrieť do tváre kýptami. Ten ho odvliekol do kúpeľne a viac ako hodinu Jozefa šúroval v takmer vriacej vode a mydle. Prezeral si tie pahýle. Zahojili sa dobre, ale to jeho nočné kvílenie pripravovalo všetkých o rozum. Budil sa

na príšerné bolesti nejestvujúcich rúk. Stonal a vzlykal ako dieťa. Prsty mu vraj bodali ihly.

Mila však oveľa viac mákali Jozefove návštevy lomu. Zadýchaný sa vyšplhal hore kopcom. Muži sa zakaždým zhrkli okolo bezrukého starca. Mali ho za cirkusovú obludu bez štipky dôstojnosti. Hádzali mu pivové fľašky, ktoré ho zakaždým udreli do prs a skotúľali sa mu k nohám. Všetci sa smiali ako najatí a Jozef s nimi. Milo fajčil cigarety a pozoroval tie ich ponižujúce seansy z dialky. Koniec tomu nastal začiatkom júna. Jozef zmizol v kľukatom záhybe starej cesty a muži sa po prestávke vracali do práce. Milo sedel na páse odstaveného bagra a dofajčieval spartu. Tí dvaja ho asi nevideli. Inak by si tie poznámky odpustili. Jeden z nich mal čiapku nakrivo. Z jeho úst vyliezla veta: – To by ma zaujímalo, ako si ten retardovaný kokot honí. – Muži sa začali rehotáť, až sa lesom niesla ozvena. Milo cítil, ako sa mu od zúrivosti roztriasli ruky. Zoskočil z bagra a plnou silou zasiahol mužovu bradu. Ten sa od prekvapenia len zakolísal a padol do prachu. Milo si kľakol na jeho hrud' a búšil do neho striedavo oboma pästami. Druhý muž len stál a šokovane sa prizeral, ako tvár jeho kamaráta zalieva krv. Milo sa vyhupol na nohy a podrážkou topánky šliahol na hrudnú kosť muža. Z jeho pľúc vytlačil všetok vzduch. Pľuvol na neho. Keď sa prach usadil, ostalo len dobité torzo okrovej farby, ktoré nedokázalo polapiť dych skrz bublajúcu krv. Tej mal plné ústa. Rezko k nim pristúpili robotníci. Mila odtiahli preč a toho ležiaceho prevrátili na bok. Vyvrátil kvantum krvi spolu so zubami. Oči mal spuchnuté. Ktosi pribehol so žiletkou. Vačky mu narezali. Vytiekla z nich krv a na mužove zreničky dopadol pruh svetla. Nikto si už z Jozefa viac neuľahoval.

Katarína mu v ten večer leukoplastom omotávala zdrané hánky. Prostredníkom a ukazovákom pravej ruky trafil zuby, ktoré mu na koži zanechali hlboký šrám. Povedal jej pravdu. Mlčala. V duchu ju tešilo, že sa zastal jej otca, no ten nekontrolovaný výbuch zúrivosti ju ochromil. Jozef sedel v kresle a na spodnej pere mal prilepený papierik. Poslušne čakal, kým mu niekto zmotá cigaretu. Milove klamstvá ho uchľácholili a nakoniec uspali. Katarína ostala sama pri kuchynskom stole. Začala pochybovať o Milovi. Obraz násilníka, tuhého fajčiara a príležitostného pijana nebol ten, ktorý mala v hlave pri snívaní o rodine. Zato Adam. Na toho nezabudla. Ani nevedela o jeho návrate. Stretli sa po rokoch v kostole a vek len pridol kúzlú, ktoré v nej vtedy vypestovalo lásku. Myslievala na neho takmer každý deň. Predstavovala si, čo asi robí, či má ženu, deti. Tak to ale s prvým hlbokým citom chodí. Husiu kožu mala stále aj pri náhodnom dotyku.

Ráno sedeli na priedomí. Jozef rozprával historky a Milo sa sústredil na šúľanie cigariet. Prebytočnú hranu papierika spálil a Jozef otvoril ústa ako pri prijímaní. Perami zovrel cigaretu a Milo mu zapálil. Spomedzi zubov sa mu vydral dym. Septembrové ráno bolo dusné. Znenazdajky sa dvihol silný vietor, ktorý prihnal šedivé mračná. Nasledoval prudký dážď. Ten vystrelil Mila zo stoličky ako strunu. Ponáhlal sa k odevom visiacim na šnúre a hádzal ich do prútenej

otiepy. Ladový lejak mu bičoval tvár. Od zimy pomaly bledol. Vyprahnutá krajina ale vďaka dažďu prehĺbila sýtosť farieb. Tráva sa zazelenala a listy červenajúcej jelše plápolali ako signalizačné ohne. Mokré šaty odniesol do kúpeľne. Všimol si pootvorené dvierka na nízkej drevenej skrinke. Bránil im roh plechovej škatule. Bola stará, hrdzavá od tabaku. Nikdy predtým ju nevidel. Našiel v nej stoh fotiek, no zaujala ho len jedna jediná. Katarína na nej bola s akýmsi dobre vyzerajúcim mladíkom, ktorý ju stískal okolo pása.

S Jozefom počas dňa vypili sedmičku rumu a štyri pívá. Jozefa to zmohlo a pred ôsmou spal ako zabitý. Milo čakal Katarínu s nevraživosťou posilnenou každým dúškom pálenky. Sedel v tme, keď sa jej silueta zjavila v dverách. – Prečo tu sedíš potme? – spýtala sa. Prisadla si k nemu. Milo z náprsného vrecka košeľe vybral fotku a položil ju na stôl. Ukazovákompoklepal po širokých úsmevoch na zachytených tvárach.

– Čo to je? – Tvárila sa nechápavo.

– Nebodaj sa nespoznávaš, – odvetil Milo. – Kto je ten chlap? –

– Nikto, – odpovedala nevrlo.

– Ako nikto? Ty sa bežne objímaš a fotíš s nikým? –

– A načo ti to bude? –

– Čo si s ním mala? –

– Veď to je jedno. Teba som vtedy ani nepoznala. Môžeš byť pokojný. –

– Tak prečo si odkladáš fotky s cudzími chlapmi. Čo si s ním mala? Prečo si mi o ňom nikdy nepovedala? –

– Akým právom... Odkedy som s tebou, tak som sa na iného ani nepozrela. –

– Tak prečo máš, kurva, problém vyklopiť, kto to je. Prečo sa ku mne tak správaš? –

V Milovi to vrelo. Dlaňou udrel po stole a od hnevu zovretá čeľusť mu vystupovala spod kože.

– Lebo ťa do toho nič nie je. –

– To je to, čo chceš? Aby som sa nestaral? Aby mi bolo všetko jedno? –

– Vieš čo? Si patetický a smiešny. Čo chceš, aby som urobila? Mám zničiť tú fotku, aby si bol spokojný? –

– Áno! –

– Na! Spokojný? –

Katarína teatrálnepotrhala fotku na drobné kúsky a hodila mu ich do tváre. Oči mala zúžené od nepričetnosti. Vstala. Zhasla svetlo a odišla do izby. Dverami rachla ako prievan.

Milo počul, ako kľúč pretáča jazyček. Srdce mu bilo a plný hnevu sedel v tme. Zrazu sa ozval Jozefov nárek. Vzruchy, ktoré vysielal do nervov, sa končili v odrezaných pahýľoch. Stonal a plakal. Milo to viac nevydržal a odišiel z domu.

Kráčal neudržiavanou cestou. Pomaly zarastala a menila sa v úzky pruh hliny obkolesený papradím a čiernymi kmeňmi týčiacimi sa ku klenutým nebesiam.

V hmle začul hlboký a prenikavý tón sovieho húkania. Bola blízko, no nevedel určiť smer prichádzajúceho zvuku. Trepot krídel sa vzápätí rozplynul medzi vetvami ihličnatých stromov. Z bielych mračien váľajúcich sa pri zemi zrazu vyrástol tieň domu. Pod ťažobou noci pripomínal ruinu, v ktorej sídlia všetci diabli s kopytami čiernymi od ľudskej smoly. Topánky si vyzul na verande a do bosého chodidla sa mu hneď zadrala trieska zo zlátanej borovicovej podlahy. Zahrešil. Sadol si na lavicu a hmatom našiel centimetrový špicatý úlomok, ktorý zovrel nechtami. Kvapka krvi navrela na jeho päte a cigaretový dym ho páliť v pľúcach. Pred polnocou sa ozvali kvíľiace psy. Skuvíňali tak ako nikdy. Ten najhlučnejší zrazu zo svojho hrdla vydral akýsi preľaknutý vysoký ston, po ktorou nasledovala tupá rana. Mila od ľaku striaslo. Znelo to ako palica, ktorá narazila na čosi duté. Nastalo ticho. Milo v ňom sedel pokojne. Premýšľal nad Katarínou. V kúte duše uznal jej pravdu. Nič ho po tom, čo robila či nerobila, kým sa nepoznali. Škrenie jeho vnútra ale neustalo. Nevedel sa zmieriť s tým, že všetko na tomto svete je použité.

Na druhý deň ho prijala naspäť. Z práce sa vrátil s kajúcnyim pohľadom a množstvom slov o bezbrehom cite k nej. Milo sa mal jej manželom stať naveky a ona túžila byť milovaná, nie mučená. No samu seba presvedčila, že žiarlivosť je len ďalšou formou lásky. Čas plynul a Milo sa správal príkladne. Človečina je schopná zmeny. Tomu Katarína uverila.

Jozef skončil krátko po svadbe. Bol to dobrý muž s množstvom drobných neduhov. Jedným z nich bola jeho odmietavosť k liekom. Tie mu Katarína chystala do drobných plastových kalíškov, ktoré vedel vziať do zubov a obrátiť ich do seba. Ich obsah ale skončil v záchodovej mise. Medzi nimi bola aj malá biela pilulka, určená na riedenie krvi. Šľak ho zabil jedného pondelka tesne po raňajkách. Milo ho po práci našiel sedieť za stolom. Bradu mal zvesenú k hrudi, oči mal stále otvorené. Díval sa dolu na kúsok plátkovej šunky váľajúcej sa na zemi.

Adama videl prvýkrát na pohrebe. Nad jamou a orechovou truhlou sa zišla takmer celá dedina. Všetci boli odetí v čiernych mundúroch a zlievali sa do neprehľadnej masy, z ktorej občas vystúpili známe tváre. Bol medzi nimi aj chlap z lomu, ktorého Milo vtedy prizabil. Na jednom oku mu ochabol sval a nosil ho stále privreté. Mila ale viac zaujala tvár zakrytá mohutnými fúzmi. Bol starší ako na fotke, ale bol to on. Stĺpol od hnevu. Katarína stála vedľa neho. Oči mala červené a potichu vzlykala. Ich dlane sa dotýkali. Svoj stisk poľavil a ruky si vložil do vrecka. Katarína nič nespokořovala. Po kare ju odprevadil domov. Povedal jej, že sa musí ísť vyvetrať. Vybral sa k miestu, kde sa prvýkrát pobožkali. Voda bola tmavá, chladná a na jej dne sa skveli drobné plochy pripomínajúce rozštiepený kremeň. Vzduchom sa niesla vôňa vegetácie a minerálov. V hlave videl, ako sa ten chlap dotýka Kataríny. Prstami jej prechádzal po vyrysovaných stavcoch chrčtice. Ona sa jeho dotykom tešila a na mäkkej strane stehien mala kožu vzrušenú túžbou. V Milovi vrela zloba. Prial si znova sa narodiť. Zaľúbil by sa do svojej

mladšej sestry či sestrenice a ako oko v hlave by ju strážil dňom i nocou. Nikto by sa k nej nemohol ani priblížiť. Bola by iba jeho. Od kolísky až po hrob.

Milo sa osamelo vláčil po dedine. Od začiatku mesiaca pršalo a asfaltom sa valili prúdy vody. Oproti nemu kráčal muž, ktorý mal na sebe gumený plášť. Kapučňa zakrývala jeho tvár. Zrazili sa na rohu ulice, kde bývali s Katarínou. Muž dvihol hlavu, ospravedlnil sa a venoval Milovi letmý úsmev. Zdrevenel. Ruky sa mu roztriasli a hnev mu pulzoval v spánkoch. Katarína ho predsa len zradila. Kurva. Milo sa pobral do krčmy a objednal si borovičku. Pil jednu za druhou a pomaly sa prestával kontrolovať. Päťou udel opitého starca. Ten sa pri vstávaní zo stoličky zapotácal a ramenom vrazil do Milových rebier. Starec sa zviechal so zlomeným nosom. Mila vyhodili von. Bol celý zašpinený od blatistej kaluže a pomalým krokom sa sunul domov.

Katarína načúvala hustnúcemu dažďu. V neskorom šere sa dvihol vietor hvízajúci medzi uvoľnenými červenými šindľami. Kahanec pri fotke jej otca poskakoval a blikal v prievane. Ten si našiel škáru v okennom ráme. Stemnená krajina ju kolísala k spánku. V poslednom čase ju únava zmáhala čoraz častejšie. Ak by mohla, prespala by polovicu dňa. Nehovoriac o nevoľnostiach, ktoré jej telo morili každé ráno. Prešla do kúpeľne. Do vane napustila teplú vodu, z ktorej stúpala para. Kruh žltého svetla zo sviečky pridával miestnosti na útulnosti. Priestor mimo mihotavej žiary bol príkro ohraničený temnotou. Vyzeralo to, ako keby sa steny kúpeľne približovali k sebe. Eahla si do vane a cítila, ako jej teplo rozťahuje cievy a prehrieva skrehnuté prsty.

Vedela, že je opitý už podľa spôsobu, akým si vyzúval topánky. Mumlal si čosi popod nos. Otvoril dvere. Videla ho tam stáť celého špinavého, nozdry sa mu rozpínali ako srdnatému býkovi. Premkol ju strach.

– Videl som ho! –

– Koho? –

– Nerob zo seba sprostú! –

– Ale ja naozaj neviem, koho myslíš! –

– Neklam mi, ty kurva! –

– Prestaň mi nadávať! – ohradila sa prudko.

– Ty prestaň klamať! Povedz, vyspala si sa s ním hneď po pohrebe? Kde ťa pretiahol? Rovno v priekope za hrobom, čo, ty suka? –

– Čo? – Katarínu tá poznámka ranila a oči sa jej plnili slzami.

– Ten chlap z fotky. Bol na pohrebe a predstav si, dnes som ho stretol na našej ulici. A čo by tu robil, keby sa nepelešil s tebou. Ty hnusná špina. –

Katarína sa rozplakala. Úpenlivo nariekala a v Milovi rástla zloba.

– Neskrývaj sa za plač! Odpovedz! Ako sa volá? – Milo pri tých slovách hromžil prstom, ako keby karhal psa.

– Adam! Adam! Adam! Ak tak túžiš po pravde. –

– Spala si s ním? –

– Milovala som ho. Ani si nevieš predstaviť ako. A spala som s ním. Keby len raz ... ale snáď tisíckrát! – Katarína po ňom vrieskala a Mila tie slová podľali. Zos-unul sa k zemi, plakal ako malé dieťa. Nárek ale po pár sekundách ustal. Rukávom si pretrel tvár a s chvejúcimi sa údmi prikročil k vani.

Zovrel jej hrdlo. Palcami tlačil na hrtan. Nechápara, čo sa deje. Civela na neho s vypleštenými očami a zúfalo sa snažila rozpnúť svoje pľúca vzduchom. Hlavu jej zatlačil pod vodu. Tá sa začala kaliť od bahna, ktorým bolo ulepené Milovo telo. Katarína sa metala a voda špliechala všade naokolo. Rukami obopla jeho zápästia. Vtedy si všimol prsteň. Mal ich dvoch viazať až do konca života. Pohľad na zradu, ktorú predstavoval, ho vyburcoval ešte viac. Z tej sily, čo tlačila na jej úbohý krk, mu na čele navrela žila. Telo sa dochvelo a sčerené kruhy sa vytratili. Voda vyzerala, ako keby sa v nej lúhovalo staré železo. Možno to boli len jej vlasy jatriace hladinu. Milo jej prsteň stiahol z prsta a položil ho na hranu smaltovanej vane. Zhlboka vydýchol.

Spoza mreží sa na nich díva každý deň. Ich perie je čierne ako hriech, ktorý spáchal. Veru, havrany sú skazené vtáctvo. Stovka ich sedáva v opadnutej korune gaštana a za chladných rán sa vznášajú nad väzenským dvorom. Milo ticho stojí a trúchli nad stratenými momentmi nehy, ktoré už nik nevráti. Očami tie čierne telá s prázdnyimi očami hypnotizuje a načúva ich krákanu.

WC doska

„Obžalovaná, priznávate sa k obvineniam z vraždy svojho manžela?“

Obžalovaná, dáma niečo málo pred štyridsiatkou, pozrela sudkyni priamo do očí. Minimálne tak priamo, ako jej to dovoľoval čierny závoj, ktorý jej elegantne zakrýval polovicu tváre. Svoju novú úlohu vdovy brala viac než vzorne. Na pojednávanie prišla v priliehavých malých čiernych koktejlkách a drobnom klobúčiku hodnom kráľovskej svadby. Plecia jej zakrývala štóla z pravej kožušiny. Bol júl.

Na rukách mala krv farby jej obľúbeného rúžu a šarmantne sa usmiala.

„Priznávam.“

„Lutujete tento čin?“

„Lutujem len to, že ma chytili. Na mojom mieste by ste spravili to isté.“

„Prezradíte nám svoj motív?“

„Nesklopil po sebe dosku na záchode. Teda toalete, prepáčte.“

Nič neskrývala. Vedela, že sa z tohto nevyvlečie, a bolo jej to jedno. Odmietla advokáta, odmietla sa hrať na nevinnú. Chcela mať len pokoj. Prvý raz po siedmich rokoch.

Všetko sa to začalo krásne. Ona bola mladá a naivná a vedela presne, čo muži chcú. Jej slaninový koláč. On nešetril chválou a nielen materiálnymi pozornosťami. Spoločné záujmy, podobné názory na život a na svet a na seriály. Chceli spoznať svet a vo svete sa aj spoznávali a všetko bolo tak krásne, ako vyzuť si topánky po celom dni na nohách.

Pochopiteľne, s takýmto vyzúvaním nesporne prichádza i značný smrad. Smrad, ktorý spočiatku ignorujete, lebo smrdíte spoločne. No pokiaľ ho dostatočne nevyvetráte, nasiaknete ním a povlečie sa s vami, kam sa len pohnete.

Dlho tolerovala všetky drobné smrádky, všetky nedostatky boli odpustené v mladíckej nerozvážnosti. Veď čože je to nesklopená doska oproti tomu nespočtu spoločných zážitkov?

Za svedka im šiel jej ex. Bavila sa na tejto zhode okolností, komickej hračke osudu. Nemohla za to, že po sklamaní z jedného jej myseľ zaujal druhý. V tom období boli priam nerozluční a jej nový objav sa javil ako vylepšená verzia toho prvého. Ex 2.0. Nová verzia neobsahovala mnohé nežiaduce prvky pôvodnej verzie, nové bugy sa objavili len časom. Občas pomohlo ho vypnúť a opäť zapnúť, rozumej počkať do rána, kým sa situácia neutrasie. Niektoré chyby sa časom zhoršovali, možno za to môže vírus. Aplikácia manžel prestala pracovať. Čakať, kým zareaguje alebo vynútiť ukončenie?

Blue screen of death bola len otázkou času.

Ex a Ex 2.0. spolu často podnikali dobrodružstvá, ku ktorým často nebola

prizvaná. Vtedy si vyrazila na veľkolepú dámsku jazdu, kde spolu s kamarátkami chichotavo špekulovali, ako by zareagovala, ak by sa naplnilo jej najväčšie podozrenie. Žiarlila by alebo by sa chcela pozerieť, či nebudaj pridať? Na odpoveď nikdy neprišla. Časom jej bola táto otázka ešte ľahostajnejšia ako jej ctený manžel.

Všetko sa však začalo kaziť, až keď si jej vyvolený zmyslel, že chce potomstvo. Na tomto sa nedohodli. Chceli prežiť život spolu akčne a dobrodružne, kým im to ich rozpočet a kľby dovoľia, nie privádzať na svet ďalších ľudí. „Aj toto bude dobrodružstvo,“ tvrdil. Namietala. Pre ňu sotva, ak má ďalšie roky života len byť doma, žrať kyslé uhorky a rodiť a dojiť. On si môže s jej ex behať, kam chce, a ona bude len tíško doma závidieť.

„Ja to vynosím, potom je to už tvoja starosť. Samozrejme, pomôžem, ale je to hlavne na tebe,“ došla napokon ku kompromisu. Nikdy nebola materinský typ, vedel to. Spravila ústupok, tehotenstvo jej pokazilo životné plány, zuby i postavu. On stále po sebe nesklápal záchodovú dosku.

Napokon sa o dieťa ani nemusel starať. Ich prvorodené umrelo do dvoch týždňov. Syndróm náhleho úmrtia dojčiat. Jej manžel podozrieval zdravotnícky personál zo zanedbania starostlivosti. Podľa jej poverčivej matky si vsugerovala, že dieťa aj tak nebude zdravé, a preto to dopadlo takto. Ona sama si pomyslela, že dieťa si uvedomilo, do akej rodiny sa to narodilo a rozumne sa rozhodlo radšej umrieť.

Hoci bolo dieťa z jej strany nechcené, neznášala túto udalosť ľahko. Strávila takmer rok zmierovaním s faktom, že všetky jej životné plány pokazí niekto tretí. A keď sa s tým vyrovnala, keď si násilne vyvolala radosť z očakávania nákupom všetkých zbytočností pre dieťa, ktorému je fuk, či mu dupačky ladia s kobercom alebo záclonami, si toto dieťa zmyslí odísť na druhý svet či kam do kelu. Čo bude teraz robiť s tými všetkými nákupmi?

Manžel odišiel hneď po pohrebe dakam s jej ex. Zahnať žiaľ. Nie, ona nemôže, šestonedelie a podobné sračky, nehodí sa to. Zmizol na týždeň a nechal za sebou zdvihnutú záchodovú dosku.

Zostala doma i ďalšie mesiace a sklúčene pila ľubovník, lebo bola príliš zdepťaná zísť k doktorovi vypýtať si skutočné antidepresíva. Chcela len, aby jej bolo lepšie, siahla po prvej veci, o ktorej vedela, že jej môže pomôcť. Jej manžel zažíval dobrodružstvo svojho života a ona nechcela klesnúť do stavu, keď začne opustene chľasť. Vo svojom psychickom stave pozabudla, že ľubovník potláča účinky jej antikoncepcie.

Jediné, čo ju odradilo od potratu, bola zariadená detská izba. Možno sa tie veci konečne využijú, i keď už polovica z nich vyšla z módy. Detská móda sa mení zároveň s tou dospelou, dočítala sa raz niekde. Čo už, nebude z nej štýlová internetová matka.

Druhé dieťa žilo a bolo zdravé. Teraz sedelo v utešených čiernych šatočkách na lavičke pred súdnou sieňou. Strážil ho jej ex. Stále nedokázal pochopiť, čo sa

to v posledných mesiacoch stalo. Dieťa tiež nechápalo. Dvojročné deti toho vo všeobecnosti ešte veľa nechápu.

Pamätá si, ako jej novorodeňa dali po prvý raz do náruče. Pozerala na svoju dcéru a nedokázala myslieť na nič iné ako to, či umrie aj ona. Dcéra však žila a ona ju akceptovala ako súčasť svojho života. Manžel nesplnil svoj dávny sľub. Starostlivosti o malú venoval asi toľko času ako sklápaniu záchodovej dosky.

K dieťaťu mala zhruba rovnaký vzťah ako ku kobercu v obývačke. Starala sa oň z povinnosti, predstierala náklonnosť, tak ako len najlepšie vedela. To dieťa predsa nemôže za svojich rodičov, nemôže ho za to trestať. Hľadela na hrajúcu sa dcéru a uvažovala, do akej miery zopakuje jej chyby. Možno by bolo pre ňu naozaj lepšie, ak by umrela v ranom veku, kým si ešte nestihla uvedomiť, že život nie sú len hračky, rozprávky na dobrú noc a nočník.

Na smrť myslela čoraz častejšie. Ak nie dieťaťa, tak svoju. Len tak, ak by prestala existovať, mala by pokoj. Žiadne nechcené dieťa, žiadne nesklopené dosky, žiadne zničené sny. Konečne, po rokoch by si oddýchla. Starat' sa o dieťa a o návrat do svojej formy z mladosti – tá jediná myšlienka ju držala pri zdravom rozume, musí robiť niečo pre seba, potom bude všetko zas skvelé – bolo vyčerpávajúce a nepomáhalo jej ani zapojiť do svojich cvičebných rituálov dcéru. Miesto závaží. Čas jej to neušetrilo, ale aspoň získala na internetoch zopár páčikov, keď z nudy pozdieľala pár videí mizernej kvality. Kvalita jej života bola mizerná podobne, teraz sa ale mohla aspoň potľapkať po pleci, že oklamala zopár ľudí predstavou, že sa má skvele.

Jedného dňa skúsila umrieť naozaj. Dupla si domá nohou, že už by sa patrilo, aby aj ona pridala na nejaký výlet. Dieťa uviazala manželovi na chrbát ako otiepku raždia, presne podľa najnovšej módy. Plánovala skočiť z najbližšieho útesu.

Nevyšlo. V poslednej chvíli ju zachytil jej ex, ktorý ešte stále nemohol chýbať na žiadnej výprave jej manžela. V minulosti ich pár oželel, ale následne si uvedomil, že to nebolo dobré rozhodnutie. Teraz jej zachránil život a napomenul ju, aby bola opatrnejšia.

V ten deň si ale uvedomila, že nechce umrieť. Hľadela na gýčový západ slnka niekde mimo civilizácie a uvedomila si, že smrť nič nevyrieši. Jej smrť nič nevyrieši.

Ďalší raz, keď manžel odišiel a zanechal za sebou zdvihnutú dosku, sa rozhodla. Napísala srdcervúcu správu bývalej spolužiačke, teraz veterinárke. Vymyslela si dojemný príbeh o jej veľkom a vážne chorom psovi. Jej dieťa je na neho veľmi naviazané. Ak by ho odviezla utraťiť k veterinárovi, znášalo by to veľmi ťažko. Či jej spolužiačka nemôže poslať niečo, čo by vyzeralo, že havo umrel v spánku. To by malá isto znášala lepšie.

Jej manžel umrel v spánku, bezbolestne. Trocha to ľutovala, nemala však žalúdok na brutálnejšie metódy. Injekcia v stehne bola takmer komická. Nechala ju tam i po tom, ako bolo po všetkom. Sledovala ten výjav a smiala sa. Po

niekoľkých rokoch sa znova úprimne smiala. V pozadí jej hrala pieseň, čo si pustila na doplnenie atmosféry.

*He had it coming
He had it coming
He only had himself to blame
If you'd have been there
If you'd have seen it
I betcha you would have done the same*

Nechala sa zatknúť. Na slobode by sa predsa stále musela starať o dieťa, ktoré si nikdy nepriala. Dieťa si predsa zaslúži byť so svojím otcom. Svojím biologickým otcom. Človekom, ktorý jej ako jediný prejavil trocha súcitu, keď prišla o prvé dieťa. Niekedy je verzia 1.0 lepšia ako aktualizácia. A city sa občas možno vytratia, no nezostanú zabudnuté.

„Nebolo by jednoduchšie rozviesť sa?“ spýtal sa sudca vážne.

„Ste sa zbláznili? V mojom malom meste? Skôr mi tu prejde vražda než rozvod, zvlášť ak by som mužovi prenechala opateru malej. Neľúbiť svoje dieťa je pre nich väčší zločin, ako zabiť hoc aj troch manželov. A to som sa snažila... Mať ju rada, nie zabiť troch manželov,“ zasmiala sa trocha rozpačito.

Čakala na rozsudok s pokojným výrazom. Ruky si položila na vyklenuté brucho. Nie, nebola znova tehotná. Len stresy a zlá strava posledných dní jej spôsobili nepríjemné nadúvanie. Trocha jej to prekazilo plány užít si posledné dni slobody ako štýlová vdova.

Okrem tráviacich ťažkostí neľutovala nič. I doteraz sedela roky medzi štyrmi stenami, zvládne to ešte trocha dlhšie. Zvlášť keď sa nebude musieť starať o špinavé plienky a deravé spodky a nezdvihnutú dosku. Je dosť možné, že nedostane doživotie. Odíde odtiaľ naozaj slobodná a šťastná.

Jej dcéra bude vtedy takmer dospelá. Možno s dospelou si bude rozumieť lepšie.

Ranné blues

Sprcha pichá.

Ako keď
o mňa drtíš
zľadovatené slová
a očkom slamky
zaklincovávaš
o samé dno
nočné správy.

Posteľ tichá.

V plachte
sa tma krčí
šmyklavo saténová,
pod roštom sny,
pod nechtami

muži
viac-menej sťahovaví.

Mäkká

Navrchu vždy býva kôrka.

A pod ňou svetlo
také biele,
že ma v ňom
nehľadáš.

Iba ak si primalujem pery.

Dve rasce
zaseknuté medzi zubami,
čo pichľavo vycerím.

Kostrnky
tiež raz,
kdesi na počiatku,
obrástli lôžko
páperím.

Mokrú pieseň

Keď sa vyhrážajú konáre oblakom,
myslia na plátky ako mozarella,
čo z nich tečie ešte šťava.

Dažde sa schuti smejú
stromu,
čo nechtiac dospievava,
až im z tých narezaných bielok
tečú slzy,
čo po nich hrdzavejú prúty.

A ty,
sochár zabudnutý,
čo v korune
zatiaľ drieme,
budeš ma s búrkou
odlievať
do paverpolu.
Mokrú, polepením
holú,
kým neskôrnatieme.

Sedem krát sedem
rýh platne dúhy –
to budú naše letokruhy.

Muzikanti, fidlikanti

Z večera na veži...

Nepohýna sa z miesta. Nie preto, že sedí na rozmočenej lavičke a domov si odnesie zelené prúžky-stužky bývalého náteru ako vyschnutý symbol mladosti, skôr preto, že má vek starého mládenca a sedí tu sám. Nič nevyšlo. V živote ani v stredu.

Ronia sa odmietla vysťahovať z bytu. Z jeho bytu, staromládeneckého, ale keby tam býval sám, tak... Tak? Emma sa odmietla vrátiť a zavádzať. Emilie odmietala všetko. Nedvíha mobil, zatajuje sa v službe. Pár dní vákua a skoro má pocit, že skysne, aj keď jeho život neobsahuje absolútne nijakú kultúru.

Z jogurtoidných myšlienok ho vyrušil klopot podpätkov. Jedine jedna žena vedela klopotiť aj teniskami. Emma.

– Lezieš mi do kapusty? – odtajnil sa, keď ho obišla bez povšimnutia.

Zastala, kolísuc sa na obrubníku. Otočila sa mu chrbtom, smerom k hlavnej ceste, akoby pochtivo sondovala, že zo žiadnej strany nejde nijaký povoz. Na každej zo strán mu venovala nejaké to cez zuby precedené slovo.

– Tvár sa, že ma nevidíš. Choď domov. – Pohla sa radšej k neďalekému priechodu pre chodcov.

Takému vrelému pozvaniu sa nedá odolať.

Oprášil zadok, strčil ruky vysoko do vreciek bundy a pustil sa po jej stopách. Čo tam po tom, že mu vtedy ráno povedala, ba ona ho normálne poprosila, aby dal od Emilie ruky preč. Prečo teda kráča k jej lekárni? Prečo nemôže aj on?

Vidiac, že ju neuposlúchol, zabočila do lokálu vedľa lekárne. BarBar. Už len ten názov. Iste loch kindergangov, piatich statočných nástročných zhulených z polky nájdenej cigarety a pivo pančované energetákom.

Čakala za dverami, pod schodmi, aby ho pritlačila k smradľavej, plesňou už zakvitnutej stene, vyslúžiac si obdivný piskot dvoch zmalovaných štánd vo dverách s postavičkou dievčatka na nočníčku s vyškrabkaným kosoštvorcom. Krčmár bude pedofil.

– Zavrite dvere a huby, zhrdzavejú vám strojčky! – poslala ich oproti do dymu lokálu, pridržajúc si ho predlaktím pod krkom.

– Vraeli, že máš ísť vyložiť svoje oko do misy tu vedľa, ... alebo som zle počul?! – skúsil do spisovného jazyka preložiť poznámku menšej z nich, ale schytil rovnaký odkaz od Emmy pre svoje očko. V pôvodnom znení, bez tituliek a eufemizmov.

Zhodli sa však, že práve tam budú mať väčšie súkromie ako tu v medzichodbičke,

kde väčšina štamgastov chodí po dúšok vzduchu a istotu, že pred krámom práve nezaparkoval niečí fotrík, prípadne nabudení mestskí poliši.

Sklopila dekel a vyštverala sa k malému okienku. Celkom fajn výhľad. Opretá o stenu, len ho trochu priklopila popraskaným sklom, aby ju zvonka nebolo vidno. Pokiaľ sa nesvieti, všetko je o. k. Vtiahol k nej do kabínky a zavrel za sebou plechové dvere. Radšej sa neopieral. Miestne ornamentálne umenie ho skôr iritovalo.

– Máš pravdu, vegetil som už dlho. Takže...?

Zagánila naňho.

– Ak si myslíš, že ťa zasväťím do môjho prípadu, tak si zopakuj, čo povedali tie žaby. Vyser si oko, kámo! Do tohto nepôjdeš! Už len preto, že si osobne zainteresovaný! Tebe nestačí raz povedať, aby si si dal od nej odpich?! Nemám ako vysvetliť vedeniu, prečo ťa videli pred jej domom, prečo si jej sedemkrát volal a dvakrát bol za ňou v lekárni... – vysypala mu správu.

– Sledujú mňa?! – zatiahol fistulou a Emma prekrútila očami. Nech žije božská naivita. Ale za svoje!

Chvíľu zameriavala tmú vonku na dvore, ale zatiaľ sa nič nedialo. Chvíľu zámerne strácala čas a hľadala spôsob, ako ho vyšachovať z hry. Vopred vedela, že šach-mat bude jeho ťahom. Už keď ju videla u neho doma, mala sa zvrtnúť na opätku a vyprášiť preč, nie mu ešte dávať dobre mienené rady, ktoré mali, ako ostatne mohla očakávať, aj sa dočkala, presne opačné účinky.

Zoskočila z dekla a sadla si naň.

– Najskôr ty. Čo medzi vami dvoma je? – prekrížila ruky na hrudi, aby vedel, že ju to vôbec nezaujíma a ide len o rutinný výsluch.

Pomrvil perami. Niečo medzi špúlením a vtahovaním, ale vyplúť pravdu nie a nie. Akú aj.

– Nič, – priznal a okamžite našiel vinníka. – Pravdepodobne aj kvôli tebe. Zrejme v tom máš svoje prsty. Alebo tú nevyháňanú tlamu. Čo si jej nabulíkala, že mi nedvíha telefón a celkovo sa zatajuje?! – nevydržal držať bobríka hrdosti a bol by si aj súcitne zvnútra vačku pohladkal svoju pýchu... ticho, tíško, kamarát, pániček to všetko vyrieši... keby nebola zízala práve tam.

– Poslušný chlapček! – schytal päťou pod brucho, až ho ohlo. Prudký výdych ktosi vedľa pochopil svojsky a zagrataloval mu k výkonu.

– Skoro som sa ľakla, že si sa mi do nej buchol, – zašepkala nadšene. – Takto je to lepšie, – podopierala sa o jeho stále ohnutú siluetu späť k svojej rozhladni. Stále nič.

– Robo, ver mi, to nie je dievča pre teba, – hovorila akoby nič. Po zrušenej predpovedi počatia pokračujeme správami z domova.

– Do.... Emma! Povedz mi... – stále musel držať zuby zatnuté od bolesti, – ...ktoré dievča si ty kedy vyhodnotila ako to pravé pre mňa? Há?! Pokiaľ sa pamätám, tak si ma zbavila všetkých a zabezpečila mi takmer doživotnú karanténu v

oblasti rozmnožovania! Už len vyhlásiť ma za teplého a môžem si to hodiť.

– Nuž... prepáč...v istých kruhoch si... vďaka mne... aj s touto... korunkou, – poškrabala sa na krku. – Nevyšiluj. Môžem ja za to, že si vždy narazíš nejakú vyjazdenú štetku, obstarožnú matrónu či polcôlovú trúbu s IQ Hellou Kitty po lobotómii?! Buď rád, že ma máš! – zaprela sa mu o plece, aby videla aj kúsok nižšie, kým ju dekel udrží.

– Ktoré z toho má byť akože moja Emilie?! – zakryl si radšej oboma rukami slabiny, tušiac, že za zámeno schytá.

Schytal. Iba gánenie.

– Nijaká tvoja! Tá už patrila polke mesta, to ti garantujem, ale prosím, ak potrebuješ zárez či ďalší skalp do zbierky, nebudem ti stať v ceste. Tvoja lekárnica ti už mastičku na nejakú pohlavnú pliahu rada namieša...

– Klameš.

– Je to moja sestra! Nevlastná, ale čo takto spýtať sa tej tvojej sestričky... nepovie ti, náhodou, to isté? – vytiahla naozaj ťažký kaliber.

– Iba na ňu obe sprostó žiarlite. Ale ja som ju videl, ako... sa stará o malého. Bola ochotná, ústretová, milá. Vedela poradiť. Má školu a spôsoby...

– Má zápis v registri trestov, má drogovú minulosť a o budúcnosť sa práve pripravuje veľmi cielene... – skočila mu do reči. – Robo, semeno ti vráža na mozog, alebo si fakt na tom tak zle, že je ti jedno... hlavná vec, že dýcha a má?! – spýtala sa smrteľne vážne, vidiac, že jej nemieni uveriť.

– Viem, že to skúšala s drogami. Už sme si to... rozprávali sme sa o tom. Nemáme právo ju za to odsudzovať... Každý môže šliapnúť vedľa, ale... – obhajoval a obhajoval.

Nepočúvala ho. Na dvore začínala byť oveľa väčšia tma. Nejaká čierna silueta sa práve krčila vzadu za schodíkmi pod zábradlím, čo obkolesovalo zadný vchod do lekárne.

Sedí sokol na javore...

Neotvárala.

– Neotvára... – zastrčila ho chrbtom za roh a očným zubom sa pokúsila dočiahnuť si kútik úst.

Musel uznať, že postava na schodíkoch vyzerala, akoby močila v rohu, prípadne klopkala na presklenú výplň zadného vchodu lekárne, ale čo bolo čudné na tom, že nikto neotvára, z čoho ráčila byť Emma celá rozhodená a o chvíľu bude aj dohryzená, keďže ide o zadný vchod, to mu celkom nedochádzalo.

– Má službu. Je tam. Sú dohodnutí... – opakovala si akési zadanie Emma. Jemu stále nedochádzalo.

Postava to vzdala.

Emma to vzdala. Zamrmlala čosi do služobného mobilu, narvala ho do vrečka

a vytiahla odtiaľ kľúčiky od auta. Obišla chlapa, ktorého doteraz tlačila k múru, akoby tam ani nebol, a vykročila k žltému chrobákovi.

– Keď prišiel minule, bola fakt akčnejšia. Vyliala na mňa celý kýbeľ vody a potom poslala sušiť sa do horúcich pekiel. Lekárne sú momentálne v kurze. Asi. Lapkovia to nevzdávajú, – zhodnotil sám pre seba, ale dostatočne nahlas, aby sa Emma vrátila.

– Kedy?!

– Pár dní dozadu. Týždeň. Pokúsil sa dostať sa dnu, aj sa mu to zrejme podarilo, ale zaregistroval som ho a... zasiahol... spredu. Stihol medzitým ujsť. Nemôžem povedať, že bez stopy, zostalo ich tam po ňom dosť, ale pomohol som jej ich umyť, – tváril sa nad vecou, aj keď dobre vedel, po akom tenkom ľade práve kráča a aj ako niekdajšiu partnerku vytočí. Slabiny si chránil rovno.

– Nič si nehlásil, – otáznik prišiel len v zhrozenom pohľade.

– Chcem ju zbaliť. Zabudla si?! – balansoval ďalej, našťvaný, že mu stále nepovedala viac. Že nevie vlastne vôbec nič. Skoro. – Nebudem podrážať ženy, čo len málinko zlyhali. Ste také... sladké a bezmocné, keď pochybíte... Skrátka, zabudla zatvoriť zadné dvere, keď vyhľadala dotieravca, a iný to využil. Mala by prúser v práci. Nič sa nestalo. Ako správny policajt som zasiahol, – pchal a zas vyťahoval ruky z vreciek a dochádzalo mu skôr, ako stihla na neho súciteľne pozrieť ako na božiu prostotu.

Jasné. Toto som fakt urobil. Policajt s výcvikom. Totálny magor.

– Kto je ten chlap? – ukázal do tmy, kde už aj tak nikto nebol.

Prešľapovala na mieste.

– Asi už o nás vedia. Teraz si dajú pozor. Ako som mohla... malo ísť všetko hladko. Mali sme plán. – Tých pár nadávok nepočúval.

Tma sa zas začínala meniť.

– Kto je ten chlap?! Nech viem, komu rozmlátim hubu! – rástlo aj jeho vzrušenie a nutkanie zmyť zo seba náter idiota, ktorým sa pretieral za posledné dni častejšie ako vodou po holení. Kedy sa naposledy holil? Ale náterov bolo v porovnaní s údržbou vzhľadu statočne.

Zadné dvere sa naozaj odchýlili. Chvíľu tak zostali. Iste v nich stála, ale nebolo ju vidno. Chlapík z tmy sa však už neukázal.

– Už mi veríš? Nemiešaj sa do toho. Nemôžeme si dovoliť túto rybu vyplašiť. Nevie, čo za hru má rozohrať dievča s tebou, ale s týmto tu to ťahá už pekne dlho a je v tom aj nejaká tá pridaná hodnota, okrem... – okrem odmávla rukou.

– Hru?! Prinesiem ti pravidlá! – vyštartoval spoza rohu a kým sa obe ženy stačili zorientovať, prvej nezostalo iné, len zatvoriť otvorené ústa, a druhej rýchlo vytiahnuť prsty z dvier, aby jej ich nepricvikol.

– Keď nejde hora k Mohamedovi, tak tá tráva bola asi slabá, – zanôtil falošne do hrmotajúcej rolety. – Alebo tu ide o iný druh narkotík? Čo tak lieky v kombinácii s alkoholom. Celkom fajn biznis, povedal by som. Nepotrebuješ krytie?

Buchnutý poliš by sa mohol hodiť, nie?! – šepkal prekvapenej žene do tváre a vôbec sa necítil ako hrdina.

Skôr naopak. Aj v chabom svetle videl, že nie je o. k. Ani make-up nezakryl opuchnutú tvár a vystrašené oči sa dívali zúfalo bezmocne. Na okno niekto klopkal. Nástoľčivo. Oči sa jej rozšírili. Tentoraz nespánikáril. Priložil prst na ústa a vtiahol... kam inam, polku života trávi na toaletách. Väčšinou tých dámskych.

– To je dosť, že sa ti uráčilo, – pretláčala sa okienkom do šatne chlapina. – Asi ti tá malá príučka predvčerom nestačila, bublinka, čo?! – vtiahol dnu smrad a nabubrené slová.

Schmatol ju za sánku a dvihol tvár vyššie. S uspokojením skonštatoval, že sa bojí.

– Prosím, dnes nie, – skúsila sa zbaviť ruky, ale držala ju pevne a posúvala smerom do miestnosti personálu.

– Pekné od teba, že prosíš, ale ja mám len jedny nervy a čas... čas už nemám žiadny. Nebudem tolerovať tvoje strečkovanie. Mal som za to, že máme jasnú dohodu. Mala si ho len namotať, nie sa k nemu nominovať do kvartieľa a nechať sa olizovať v taxíku, – vyplazil na ňu jazyk.

Dych mu páchol alkoholom. Odvrátila tvár. Modriny na nej boli jasnejšie ako vzory na blúzke. Nemala šancu sa pohnúť, keď ju schmatol odzadu do obruče paží a pritlačil sa jej so smiechom o krk, nechávajúc jej tam mokré odtlačky.

– Prosím... – skúsila. – Nedvíham mu viac telefón, odvtedy... Zatajila som sa doma... aj v lekární, – skúšala sa obhajovať.

– Krava sprostá! Debilná! Čo si myslíš, že robíš?! Toto je dohoda?! Došlo vôbec tvojmu slepačiemu mozočku, že takto na nás len zbytočne upozorníš?! – zahrabol sa jej do vlasov a vyvrátil tvár cez svoje plece. Ocucal jej celé ucho, dobre sa baviac na tom, že sa nemôže hýbať a neodváža sa ani brániť.

– Počúvaj ma teraz dobre, bublinka... pekne krásne zmeníš taktiku. Jasné?! Rozumieš mi?! – bolestivo jej stlačil napnutú kožu na krku, až jej skoro vyrazilo dych a oči sa ešte viac rozšírili hrôzou.

Povolil zovretie a natočil si ju tvárou v tvár. Oddelil ich natiahnutým ukazovákcom.

– Nech ťa všetci svätí opatrujú, zdrbem ťa ako žito, ak mu dovoľíš sa ťa čo i len dotknúť! Iba ho... budeš... namotávať! Namotávať! ... som mal za to, že si dostatočne skúsená, aby si to zvládla, aj bez jeho zaslintaného vtáka medzi nohami... tak... si... daj... záležať. Na...mo...tá...vať! Potrebujeme info! – zahnal sa a vylepil jej facku, ktorá by ju položila k zemi, ale druhou labou ju držal pevne nad laktom, aby stihol ešte jej krehkou schránkou potriať a utriať informácie do všetkých záhybov. Až potom ju odsotil.

– Ak zavolá, dáte si rande, – rozbaľoval žuvačku, tváriac sa, že ho text na obale zaujíma viac ako indície, ktoré vypúšťal z úst. – U teba doma. Nech si chlapec domýšľa. Ale to ti vravím... – už nevravel nič.

Žviakajúc natrčil ukazovák znova, pošúchal si dlane, drzo otvoril jednu zo skriniek, poťažkal igelitkou, čo ho v nej čakala. Prilepil namiesto platenia žuvačku o dvierka a spomalene sa pohol zas k nej.

Nemala kam cúvnuť. Opretá o prebaľovací pult si iba trochu pritiahla blúzu ku krku.

– Daj si sprchu! Smrdíš strachom jak krava, keď ju vedú na bitúnok, – chňapol ju bezcitne labou medzi nohami a smiešne zaštekala. Odvrátila hlavu. Natočil si ju za sánku späť.

– Vieš, čo máš robiť, – vyceril zuby a utrel si ruku drsne o jej ľavú stranu hrudníka. Z oboch strán.

Otočila sa k pultu. Odišiel. Na šatni zas buchlo okno.

Miestnosť stíchla. Relatívne. Dýchala hlasnejšie, ako chcela.

Chvíľu tam stál, pár metrov od nej, a rozdýchaval, čo počul cez stenu toalety.

– Tak teda zajtra. O siedmej? U teba. – „Vieš, čo máš robiť“ si odpustil, aj keď sa mu to dralo na jazyk. Vidiac, ako spredu vyzvňajú klienti, nechal ju utrieť si provizórne tvár do rukáva, vystrieť sa a ísť ich obslúžiť. Nemohla sa mu pozrieť do očí.

Dnes jej nemôže pomôcť ani on.

Ešte som sa neoženil...

Aj chcel sondovať okolie, aj sa mu nechcelo pátrať po civičoch. Civiakoch? Civiach? Snažil sa držať veľkú čokoládu iba slabo opretú o prsty, aby sa neroztopila, ale zas tak, aby ju každý videl. Nepatrí sa chodiť na schôdzky naprázdno. Naslepo si nebol istý. Čo je to vlastne za dievča... Niečo ho k nemu ťahalo, ale srdce mlčí. Nie ľútosť, nie povinnosť, nie prípad, nič z toho. Niečo... nevysvetliteľné, nedefinovateľné, ale... Srdce mlčí.

Vyrovnal ťažisko čokolády, aby mu z dlane nevypadla. Čokoláda je fajn. Kvet sa mu videl nevhodný. Kto už dnes chodí s kvetmi?! Tamtie pôjdu na pohreb, sú v baliacom papieri so šmuhami, nepriesvitnom. A hentie boli vo výpredaji, možno niekde do chodby singlovky zo sídliska. Odkvácnuté tulipány. Viac kvetov cestou k nej nestretol.

Zrýchlil. Aj cez cestu prešiel neopatrne a hneval sa na autá, nie na vlastnú ľahkomyselnosť. Ani pred vchodom nezaváhal, až na medziposchodí. Kondička nepustila. Prísť zadýchaný a nafunieť na ňu pozdrav asi nebude to pravé orechové. Nemal kupovať orieškovú. Bude liezť do zubov. A znervózňovať. Si mimo? Potíš sa...

Aj by pootvoril vetrák, ale parapet okupoval popolník. Je jej? Mala cigarety aj zapalač. Ale nehodili sa k nej. A na týchto vajgloch neboli odtlačky rúž. Vždy má na ústach rúž. Aj dnes bude mať. Lesklý a lepkavý. Skrátka, bude pripravená a upravená. Zhodnotiac, že dych je stabilizovaný, vykročil.

Zaklopkal nechťami. Otapetované dvere stlmili škrabotanie, ale aspoň to neznelo neprijemne. Natočil sa vpravo, jeho ľavá strana fejsu vyzerala...vraj vyzerala. Či lepšie, to už Emma nevravela. Len sa menej mračila ako na tú pravú.

Pootvorila, kým otvorila.

Úryvok z „odpadkového“ blogu na pokračovanie. Začnime handrami. Biele bavlnené tričko, sivé tepláky, priesvitný župan s pintou. Voľne vejúce. Farba, neidentifikovateľná. Nie, je to telová. Má tmavšie vlasy a ...je to tu, lesklý rúž. Neusmieva sa. Nevíta ho. Nepozýva ani dnu?!

– Nejedávam čokoládu... kvôli pleti, – založila prameň za ucho a zas ho odtiaľ vytiahla, uvedomiac si, prečo musí byť viac v tvári.

Videl to.

Ale ona si paranoidne automaticky vsugerovala, že ten krviprelievací výbuch sopky s ľavou vyliatou po celom ostrove, s troskami zaschnutých kryštálov po obvode, čo jej dnes svojou neprestávajúcou seizmicitou skontaminoval celú tvár a zohavil ju na nepoznanie, aj keď mal pol milimetra a farbu len o odtieň tmavšiu ako tá pletová, ho musí znechutiť na celý život a iste sa mu obracia žalúdok a práve sa zaprisahal, že sa jej kvôli tej ohavnosti v živote nedotkne! Dotkla sa minipupáčka dolu na brade sama.

– Môžem to prekryť make-upom, ale doma to nerobím, – ospravedlnila niečo, čo vôbec neriešil, lebo si to vôbec nevšimol a zároveň aj to, čo si všimol už včera a čo riešiť chcel, ale teraz už nemohol.

Vyrážka na rozhraní spodnej čeľuste naznačovala hormonálnu nerovnováhu v tele a tiež veľa stresu. Poriešené odborne z jej strany aj s dôkladnou teoretickou aplikáciou minulej, terajšej aj budúcej liečby. Ak mu to nevyfučí z lebene, o štrnásť rokov môže Robkovi robiť vizážistu a poradcu pre veci puberty a spol.

Modrinové pozostatky všade inde signalizujú však čosi horšie. O tom nič nevravela. Neriešiteľné? Z jej strany asi hej. Z jeho?

Klopila oči. Ustúpila o krok, kúsok za dvere, je lepšie skryť polovicu boku, aby pôsobila útlejšie a aby mohol vojsť.

Odhliadnuc od toho, že všetky hrajú imidžové divadielko, aby sa predstavili v čo najlepšom svetle, čakal, že vyjde nahodená do ležérnej elegancie, ako ostatne vždy, s výhovorkou v štýle: Och, nečakala som návštevu, len som si tak odbehla od sporáka k dverám a to tu ty?! Och!

Vážne si to čakal?! Nie, čakal ženu vampa, vianočné svetielka a španielske rytmy. Čakal magistru z lekárne v lolitovskej minisukničke s cigou marišky. Čakal županček na mokrom tele. Čakal, že mu vôbec neotvorí po tom, ako ju včera nezachránil, ani sa o to nepokúsil, pretože je práve zožratá drakom.

Vyzerala ako dievča. Síce vysprchované, umyté dvojitou dávkou tekutého mydla, zásadne parfémovaného a oblečené v čistom. Pravdepodobne je to rovno pyžamo. Pohodlné, antisexuálne. Čiže plány na noc asi nemá.

– Obzeráš si ma? – vtiahla sa do kresla, vyložila nohy pod seba a pred seba natrčila chlpatý vankúš namiesto štítu.

– Ani nie. Máš nohavičky a podprsenku, nič nepresvitá, škoda námahy, – vybláfol, aby reč nestála.

Preklopila vankúš na kolená a bradu namierila na druhé z kresiel.

Odložil čokoládu na pracovný stôl, ktorý nekorespondoval s ušíakmi, kde kempovali.

Toto nie je študentská izba. Vkus a drahé artefakty. Bez ladu a skladu, ale to len naoko. Inak maximum pohodlia.

– Som tu len v podnájme, – zachytila jeho nenápadné, ale jasné obzeranie. – Nemám na vlastné bývanie. A áno, toto všetko patrí jemu. – Vstala, otvorila skrinku, ale namiesto alkoholu a pohárikov vytiahla odtiaľ ponožky. Dva páry.

– Pokazilo sa podlahové kúrenie. Dve vrstvy to spravia, – podávala mu jednu z úhladných bambuliek.

Zachytil jej tvár zblízka. Pohľad už nie.

Dve vrstvy by to možno spravili, ale ako sama povedala, nenamaľovala sa. Ani tie pery nie sú narúžované, len si ich často oblizuje, aby tak pôsobili. Sledoval, ako si ťaťahuje ružové bodkované príšery, ktorých fialkové sestry držal v dlaniach a zatiaľ si ich len pohadzoval. Všetko asi predsa len nepatrí „jemu“. Fialové s modrými srdiečkami iste nie. A kiezby ani to dievča v sivom. Táto farba prevládala.

– Obuj si ich, – mykla kútikmi, ale úsmev to nebol.

– To určite! Ja sa ti chcem páčiť, a nie zhovadiť sa tu, aby si nemala najmenšiu chuť sa mi vrhnúť do náručia, – poznamenal, drsne stlačiac froté hrudu, odhodil ju za seba.

– Nie si pekný a si aj nevychovaný a otrlý. Nemáš spôsoby a nevieš flirtovať. A nechaj si komentáre, čo z toho má on, keď... nebol vždy taký! Ty ho nepoznáš a to, čo si počul, to... nebol on... akého ho poznám ja, – doplnila rýchlo a stiahla sa do ešte menšieho kľbka, až sa v tom kresle takmer strácala.

Preboha, ona toho gaunera ľúbi! Natiahol hlavu dopredu, či sa mu to len nesníva. Ale ploštice alebo páchatel' za závesom tu naozaj neboli. Len dievča s našpúlenými perami a hrdo dvihnutou bradou dobnutou takmer neviditeľným pupáčíkom, presviedčajúce samo seba, že to, čo robí, je to správne. Orechové.

– Orieková. – Siahol po čokoláde, roztrhal obal a odhryzol si riadny kus. – Pokojne si daj. Nemaj strach! No tak, aspoň kúsok. Maličká ochutnávka. Uvidíš, aká je dobrá a sladká, rozplýva sa na jazyku a ten pôžitok z chuti, – vyšepkával reklamu.

Žul sám. Prižmúril oči, oprel sa pohodlnejšie a predstavil si jej pery. Bol smiešny sám sebe, ale bizarnosť tohto rande sa ešte len roztáčala.

Ej, čo koho, do toho...

Bundu si dal dolu až teraz. Aj keď tu naozaj nebolo teplo, chladivá atmosféra patrila k nábytku. Všetko prísne studené farby. To sú tie, kde cítiť miešanie s bielou. Pamätal si ešte zo školy. Z tej základnej. Tá životná ho naučila o miešaní podstatne viac. Aj o nemiešaní, ale to mu veľmi nešlo. A asi ani dnes nepôjde. Intuícia sa mu už vyškierala spoza nejakého toho mozgového laloka.

Nábytok: bfff. Zima, zima, zima... Zrejme to mal aj v návode na údržbu: Univerzálne ošetrovateľné chladom. Odstraňuje povlaky, škvrny, odpudzuje vodu. Aj návštevy. Jeho teda nie. Udomácní sa a basta. Bunda ide dolu. Už je.

Nenašiel pre ňu miesto. Minimalizmus jej bytíka znemožňoval stratiť ju v bordeli, na aký bol zväčša zvyknutý v iných dámskych privátoch. Dokonca sa ju aj bál preložiť cez opierku. Bola príliš bledá. Komparácia s majiteľkou zamietnutá. Mohla niečo naznačiť, kam s tou poondiatou bundou, mala ho odbremeniť, ponúknuť, obslúžiť... ale ona sa tak vžila do pozície pozorovateľky, nezainteresovaného „oka kamery“, až takmer zabúdala, že je tu doma.

Trvalo jej, kým vstala.

A, to budú arašidy, minerálka, misa s ovocím, pukance a zapnutá telka...

Otvorila dvere do vedľajšej izby a vrátila sa ku kreslu.

– Nemám večeru ani šampanské. Celý deň som premýšľala, čo vlastne budeme my dvaja spolu robiť, tak som iba vymenila návliečky, – podobala pritom za chrbát.

Nahol sa. Spálňa? Spálňa.

Bunda sa mu z ukazováka zošuchla konečne na podlahu. Načiahol sa za ňou, ale kopla do nej, aby ho nevyvádzala z koncentrácie, o ktorej navodenie sa snažila. Trochu sa vrátila do hĺbky kresla, mrvila sa, ale to len obratne zvliekala zo seba blúzku, čo nahrádzala suter aj župan. Pošúchala obnažené ramená. Pár minút a vylezie husia koža. Pozrela na neho.

Je na ťahu. Žiadne blbé reči? Fajn, vystačí si sama.

– Nemusíš ma prenášať cez prah, ale nasleduj ma, lebo tu o chvíľu zamrzne.

– Lapla ho za dľaň voľne pohodenú medzi rozkročenými kolenami a potiahla.

V malej izbe vedľa bolo naozaj teplejšie. Alebo to len pot, čo ho zalieval, naberá na obrátkach pri stekaní od korienkov vlasov. Ilúzia tepla. Ale čoby! Mala krb. Elektrický. Krb a posteľ s množstvom mäkkého čisto bieleho príslušenstva. Pripustil by, že v nemocnici bol výpredaj či vyraďovačka starých plachiet, keby tieto neboli luxusné.

Vtiahla na lôžko a v sede poklopkala na miesto vedľa seba.

Škoda nepriať. Vliezol ako poslušný psík do koterca. Ak rifle budú púšťať, zostanú jej po ňom nepekné indigové flaky. A flaky od všetkého ostatného, čo do nich počas dňa votrel. Preletieť možný zoznam nebolo kedy. Natiahla na nich akúsi prikrývku, na ňu deku a potah, skrátka, zopár vrstiev tepla.

– Je to takto lepšie? – Vytiahla kolená a zaborila medzi ne holé paže.

Zrkadlovo jej pohyb zopakoval. Bude lepšie uväzniť obe pracky a poriadne, hovorím, poriadne, ich stisnúť kolenami. Poriadne!

Oprela sa o čelo postele. Oprel sa o čelo. Ruky držia zakvačené? Držia.

– Tak začnime. – Vystrela prsty oboch rúk rovnako zacviknuté medzi silno zovretými kolenami, ale ona skôr zo zimy, nie že by im nedôverovala.

Ani sa nepohol. Potom sa mu pohlo niečo v lebke, tam, kde mal byť zdravý rozum.

– Kde berieš tú istotu, že tvoju ponuku nezneužijem? – už mu teda nedalo.

Ani brvou nemrkla.

Teplo sa len pozvoľna dostávalo k ich telám, navyše ku každému zvlášť a dráždilo len minimálne. Takže zachovať chladnú hlavu... bude aj tak problém. Aj s uväznenými rukami. Ale nahnúť hlavu trochu doboka smie.

Premieraval si jej profil. Chvíľu mu to dovoľila. Počítala v duchu do desať. Potom do dvadsať.

– Začni už, – zopakovala.

Vôbec sa mu nechcelo. Izba voňala. Ona voňala. Posteľ tiež. Nič nerušilo ticho a pohodu, načo to kaziť planými rečami. S nimi totiž, na to dá hlavu, počítala. A just nie. Usmial sa.

– Mám aj nejaké meno? – Na okamih pozrela jeho smerom, ale radšej to viac neriskovala. – Myslím ako prípad. Čo vyšetruješ, – doplnila, aby sa mohol chytiť.

Usmial sa zas. Cítil, ako sa mu potia nohy. Chvalabohu, že si nevzal tie teplé ponožky.

– Veľmi ťa sklame, ak... poviem, že nie?

Prikývla, že veľmi.

Pár minút štronza a mlčania.

– Mala som oveľa krajšiu izbu. V nej by sa ti určite páčilo. Spoločnú síce s ostatnými dievčatami v pestúnskej, ale mala farebné tapety. Dobré sa na ne lepili obrázky a fotky. Dovolili nám to. Z police na knižky viseli moje náhrdelníky a svetielkovali, keď niekto mal zapnutú nočnú lampu. Bolo tam teplo... – zahľadela sa na krb, v ktorom síce blikali plamienky, ale ako správne pochopil, bol na ozdobu, nie ako výhrevné teleso. Všetko je len ilúzia.

Tri deky a jej telo pár centimetrov od neho, však... Rád by sa odkopal, ale bál sa, že jej pohostinnosť by tým urazil. Trochu náporu tepla ešte znesie. Roztriasol vlny. Boli už polovhlké. Kto ti dovoľil oslobodzovať ruku?!

– Prečo si si aj túto nezariadila podľa svojho vkusu? – položil si básnickú otázku. Prečo?! Preto! Pre toho! Bodka. Veta zostane nerozvitá.

– Nie je to moja izba! Som tu len v podnájme, – prízvukovala.

Ticho. Teplo. Nedostatok tekutín.

– Tak veľmi som chcela vidieť tú tvoju, izbu, vieš... že... viem, takto sa správa-
jú len vterky a nemala som s tebou... k tebe... vtedy... vôbec chodiť, ale... fakt

som chcela vidieť tvoju izbu. Jej charakter, vieš. To veľa o človeku prezrádza... – zrýchľovala reč a aj sama sa akosi pomaly, pomaličky odkopávala.

Zarazila sa v polovici snaženia, stiahla vyrovnané nohy zas skoro pod bradu a vytiahla cez ne všetky vrstvy.

Predstavil si svoju izbu. Nedomaľovanú, nedoupratovanú, plnú použitých aj nových novin po kútoch, čo sa ešte môžu zísť. Ledva aspoň vyvetranú.

– Nepáčila by sa ti. Tak ako ani ja, – nerozpakoval sa jej pripomenúť, že už ho ráčila zaškatuľkovať medzi koporosty nehodné záujmu.

– Aj tak ju nikdy neuvidím, – zatiahla smutne. – Viem, že si ma odpísal ako prípad, čo ani nemá poriadne meno, a tvojou úlohou je ho len dotiahnuť dokonca. Nepomôžem ti. Nemôžem. Nie som bonzák ani špina, čo potápa ľudí, ktorí... – Sklonila hlavu. – A ani ja nechcem, aby si mi podal akékoľvek informácie, čo podsunúť jem. Nič mi nehovor. Povieť, že som to skúsila, ale ty si sa nedal ani nalomiť, ani zbalíť a vôbec... iba si to na mňa hral, a keď vyšlo najavo, že je to obojstranné... – šermovala rukou v chabom svetle a dopĺňala ňou chýbajúce argumenty.

– Nedáš si aspoň maličký kúsok tej čokolády? – skočil jej do reči. – Možno by ti... zachutila. Niekedy treba skúšať nové, nepoznané... – približoval sa.

Skúsil to zas za uchom. Nadýchnuť sa z nej. Opatrne natočila k nemu tvár. Takmer sa už dotýkali nosmi. Stačilo trochu pohnúť bradou a pery mali druhé pery na dosah. Na dotyk. Len taký letmý. Krátky, prchavý...

– Sladká, ale nie je to pravá... čokoláda. Je mi ľúto, – ohodnotila ochutnávku, vytočila telo a vykĺzla z postele tak obratne, že len prepadol, stále natiahnutý na jej predošlé miesto, rovno do epicentra vankúšov. Aspoň, že voňali po nej. To bude malá útecha, lebo teraz príde prednáška, že je ako ostatní chlapi, bla-bla-bla... už sa len nadýchnuť.

Pec nám spadla...

Skontroloval, či po ňom fakt nezostali na nepoškvrnenej plachte šmuhy. V jej hlave celkom iste, pomyslel si pyšne, ale hrdý na seba dvakrát nebol. Raz hej, za ten bozk. To stálo zadržkovú polievku. Ozaj. Prejav sa nekonal?

Zmizla niekde v byte. Čaká, kým ju nájde a prednáška z chlievoznalectva a chovu bezbožného dobytku v domácnostiach iste začne. Len s malým oneskorením. Bude. Celkom určite.

Aj mal nutkanie priložiť cestou ruku k imitácii krbu, ale chcel si nechať aspoň nejakú platnú teplú ilúziu dnešného dňa. Rande. Uškrnul sa. Cítil sa ako v stredoveku. Mladý pár vybrali rodičia, pristavili rebrík ku komôrke. Materiálom sa neplytvá, mačka vo vreci sa nekupuje. Roba musí byť statná a plodná, Robo bude plodný a statný. Chvalabohu, že nemá v spálni zrkadlo. Nerád sa díval na svoju vycivenú postavu. Nad plodnosťou sa radšej nezamýšľal. Padajúce rifle potiahol za gombík vyššie k pupku.

Prekračovanie prahu bola cesta do Narnie. Už len sneh po členky chýbal, taká bola vo vedľajšej miestnosti kosa.

Z kuchyne sa ozýval silný prúd vody. Má rada odtečenú. Chlóru sa nezbaví.

– Emilie, smiem zatvoriť to okno, prosím? Naozaj je tu... – nahol hlavu k plecu smerom ku kuchyni, kde ju prepokladal, ale oblúkom ju zhrozene presúval k doko-
rán rozcabrenej diere do vonkajšej ľadovne.

Do riti! Prečo má okno dokorán?! Lapol obe krídla, ale nebuchol nimi, iba sa o ne najskôr zaprel, aby ho prudký vietor neodpálkoval protestom. Voľne v-
lajúca záclona sa práve vracala z podvečerného výletu a prepleskla mu tvár vlhkým
nánosom zmiešaným s výfukmi a smogom centra mesta.

Kým sa jej zbavil, prešla ním dvojnásobná triaška. Predtuchová aj z chladu.
Obe reálnejšie než reálne.

Vchodové dvere bytu v tom momente buchli.

Prievan. Prievan? Záclona poslušne vliezla do bytu.

Mykol hlavou dozadu, do bokov, späť k spálni, ku kuchyni. Posledný záber
chcel vynechať. Márne. Obavy mu rozštvorčekovali obrazovku. Vyklonil sa s nimi
z okna. Minecraftové tsunami.

Západom slnka dožltkava oblečená začínajúca tma sa ešte vadila s pouličnými
lampami o trochu pokoja, ale technické služby mali presný harmonogram. Ich
zombíkovo ošarpaní podriadení ožívali a odhaľovali sídlisku boľacky v nových
odtieňoch. Sivé chodníky mäkli, tmavé cesty sa sucho rozpíjali vo svetle reflek-
torov ponáhľajúcich sa dopravných prostriedkov na etapy. Autá svišťali a kroky
ľudí, aby ich prekričali, pridali na intenzite došľapovania.

Šumenie sa zintenzívňovalo. K hlúčiku narastajúcemu pod bytovým domom
dobiehali ďalší zvedavci. Mrviaci sa znehybneli, dosiahnuc na telá tých, čo prišli
skôr. Kruh sa zväčšoval priliepaním ďalších vrstiev. Pípanie mobilov. Ktosi
stopoval autá.

Nevidel nič. Iba vrchy hláv.

Iba jedna tvár sa pozrela smerom hore a nechala tam pohľad o poznanie
dlhšie. Ostatné len bezmocne dvíhali a obracali tie svoje kdesi z neba ku chod-
níku. Iba jednu tvár chodník nezaujímal.

Pohľady sa im stretli. Muž dolu cmukol bokom pier a zmenšil oči na štrbinky.
Muž hore ustrnul. Muž dolu si povytiahol chlopne ocvočkovanej bundy k ušiam,
pretočil pár náramkov na ruke a s posledným cmuknutím, akoby si zo zadného
zubu vytahoval čosi zašprajcované, sa spomalene otočil na opätku a pohlol sa se-
bavedomo preč.

Hluk dolu sa stupňoval.

– Emilie?! Emilie! – zvolal párkrát. Ticho. Zúfalo.

Vedel, že sa mu nezove.

Ktosi mrmlal, kde sa tu po zotmení berie toľko ľudí. Nieкто iný sa vyhovárал na stred mesta. Ďalší gánil na záchranku. Tamten nadával. Tento mlčal. On mlčal.

Poznali ju. Info príslušníkom dávali s nadšením očitých svedkov celého jej doterajšieho života, ktorý sa dal krásne prikresľovať celou plejádou postavičiek a epizód. Pár prstov skončilo aj v jeho poli. Nemal šancu sa predrať k nosidlám, našťastie sa tie predierali práve jeho smerom.

– Emilie... – zašepkal, ale nikto ho nepočúval.

– Museli ju vystriehávať z tých handier, čo sa na ňu cestou namotali. Aha, koľko ich tam je naváľaných. Aj štipcov, aj šnúr...

– Ja by som nesusila bielizeň takto do ulice, ale... ako dobre, ako dobre!

– To tie šnúry už za nič nestoja, potrhalo ich všetky? Všetky.

– Spomalilo to pád.

– Kto to kedy videl, vešať do hlavnej ulice.

– ... skočila.

– ... neskočila.

Šumenie. Nekonečné šumenie. Hrozná! Príšerná!

Ťahala ho za lakeť.

– Musíš sa vrátiť hore. Čakajú ťa tam, – skúšala byť Emma odosobnená, ale neznášala tieto konfrontácie rovnako ako on.

Ktosi odkopol fialovú hruď ponožiek ku stene. Až teraz si všimol, že von vybehol bosý. Mal nenormálnu chuť sa k nim priplížiť, ukradnúť si ich, nazuť a bahniť si v teple. Svorka uponáhľaných ľudí zaistovala stopy. Iba Emma si so ženským záujmom všímala viac zariadenie a vkus majiteľky. Čo tam po stopách. Zočiast rozbalenú nahryznutú čokoládu na stole, natočila sa prekvapená k nemu.

– Pýtala si kúsok... čokolády. S orieškami, – prehadzovala výhybky zo stola k nemu. Konečne ožil.

– Bola pri vedomí? Čo... čo vravela?! ... Teda žije! Je to... vážne?! Nie je to vážne, povedz, že nie... – zasypal ju otázkami a chňapol po čokoláde, ochotný ju aj bosý odniesť do nemocnice, ako liek.

– Nedotýkajte sa dôkazového materiálu! ... Majte úctu... k stopám! – hrešil ho kolega, kým ho spoznal.

Zagánili na neho svorne. Odpojila sa a čosi dohadovala s nadriadeným.

– Vezmem ťa cestou. Idem na stanicu. Už som im vravela.

– Nechcem na stanicu... kde ju odviezli?! Emma?! – ignoroval svoje tenisky, ktoré mu znechutená podávala, držiak ich medzi dvoma prstami.

Pritakávala mu a sácala ho von z bytu.

Utvorili mu pred vchodom koridor. Veď to môže byť aj vrah.

Celú cestu mlčali.

Zdalo sa mu, že premĺčal aj výpoveď. Slová, slová, slová. Podpísal niekoľko papierov a potreboval na vzduch.

Literárny Zvolen 2018

Zborník prác z celoštátnej literárnej súťaže

Zostavila: Mgr. art. Lucia Lasičková

Jazyková spolupráca: Mgr. Katarína Vralicová

Grafické spracovanie:

Vydalo: Národné osvetové centrum, SNP 12, 812 34 Bratislava

Rok vydania: 2018

Náklad: 70 ks

